STJERNEN

137. ÅRGANG NUMMER 8 JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE AUGUST 1988

August 1988
137. årgang
Nummer 8

STJERNEN

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Published monthly by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $10.00 per year. $1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-531-2947.

POSTMASTER: Send form 3579 to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre Dkr. 79,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8805 DA

STJERNEN

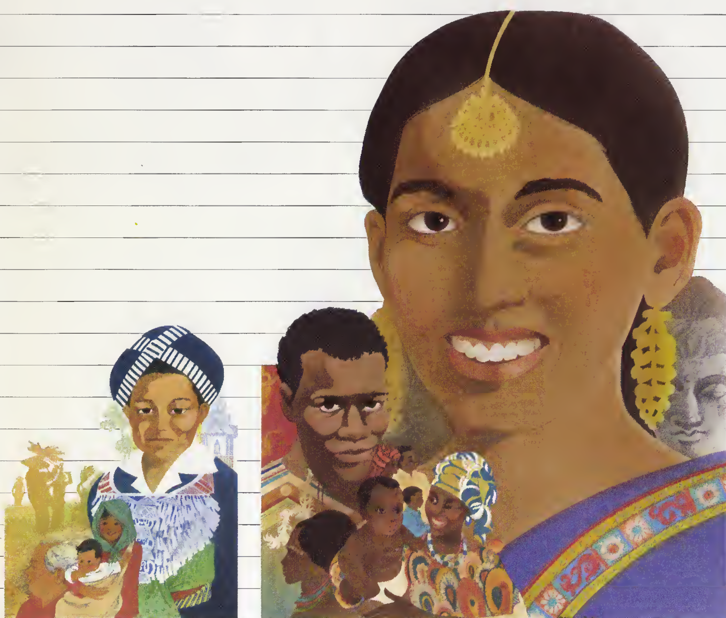
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

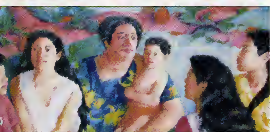
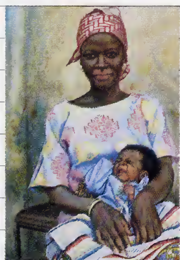
Indhold

Børnestjernen

På omslaget „Herren opfylder alle sine ord", et oliemaleri af Clark Kelley Price visende Noa, der byder dyrene velkommen ombord i arken, et af de mange bidrag til den internationale kunstkonkurrence organiseret af kirkens museum for historie og kunst. Se „En rig billedhøst" i dette nummer af *Stjernen*.

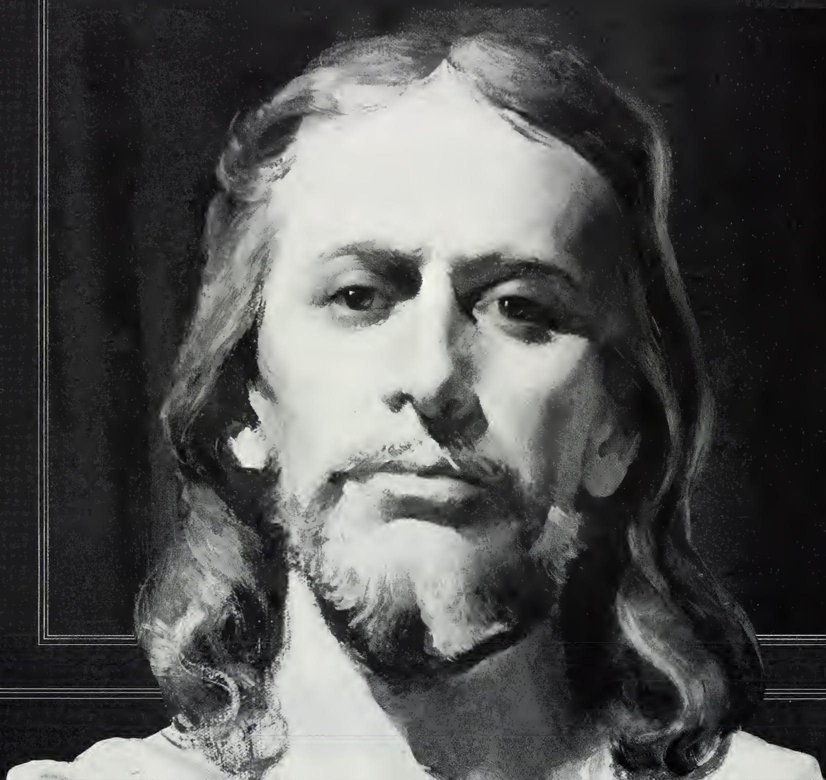

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

SØGEN EFTER ET LIV I OVERFLOD

Præsident Thomas S. Monson
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Harry Anderson

HVILKET SPÆNDENDE LIV VI ALLE HAR MULIGHED FOR I DAG! VI ER MÅSKE IKKE som de tidligere søfarere og opdagelsesrejsende, hvis opdagelsesrejser førte dem til verdens ukendte steder. Men vi kan være opdagelsesrejsende i ånden og følge ønsket om at gøre denne verden bedre ved at opdage bedre måder at leve og gøre ting på.

Ånden ved udforskning, om det er på jordens overflade, i det uendelige rum eller af principperne for retfærdig levevis, indeholder at udvikle evnen til at møde vanskeligheder med mod, skuffelser med frimodighed og triumf med ydmyghed.

Gud efterlod denne verden ufuldendt, så mennesket kunne arbejde med den med sine færdigheder. Han efterlod elektricitet i skyerne, olien i jorden. Han efterlod floder, der skulle slås broer over, skove der skulle fældes og byer der skulle bygges. Gud giver mennesket udfordringen med råstoffer, ikke færdige tings magelighed og komfort. Han efterlader billederne umalede, musikken uhørt og problemerne uløste, så mennesket kan lære at kende glæden og herligheden ved skabelse.

Imidlertid har der i løbet af det sidste halve århundrede været en gradvis, men fortsat tilbagegang fra høje standarder i mange faser af vort liv.

Vi ser eksempler på forretninger uden moral, videnskab uden humanitet, viden uden karakter, tilbedelse uden ofre, fornøjelser uden samvittighed, politik uden principper og velstand uden arbejde.

Måske beskrev den kendte engelske forfatter Charles Dickens uden at vide det, vore dage, da han talte om en periode for to århundreder siden. Hans klassiker *To byer* begynder:

„Det var den bedste af alle Tider, det var den værste af alle Tider. Det var Fornuftens Tidsalder, det var Tåbelighedens Tidsalder, det var Troens Epoke, det var Vantroens Epoke, det var Lysets Æra, det var Mørkets Æra, det var Håbets Forår, det var Selvopgivelsens Vinter, alt lå forude foran os, der var intet forude for os." (*Eva Hemmer Hansens oversættelse*, Hanners forlag, København 1981, s. 1).

At måle livets goder ved dets fornøjelser, behageligheder og sikkerhed er at anvende en falsk målestok. Et liv i overflod består ikke af uendelig luksus. Det stiller sig ikke tilfreds med kommercielt producerede behageligheder, fejlagtigt antaget for at være glæde og lykke.

Tværtimod udgør *lydighed mod loven, respekt for andre, selvkontrol, glæde ved at tjene et liv i overflod.*

Måske forstår vi bedst disse grundlæggende ting, hvis vi taler om dem enkeltvis.

LYDIGHED MOD LOVEN

Vi går direkte til de ærede og berømte regler for opførsel, der har vejledt menneskeheden igennem enhver tænkelig urolighed. Vi synes at høre ekkoet af stemmen fra Sinajbjerget, der taler til os i dag:

Du må ikke have andre guder end mig.
Du må ikke gøre dig noget udskårent billede.
Du må ikke misbruge Herren din Guds navn.
Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!
Ær din fader og din moder.
Du må ikke slå ihjel!
Du må ikke bedrive hor!
Du må ikke stjæle!
Du må ikke sige falsk vidnesbyrd.
Du må ikke begære. (Se 2 Mos. 20:3–4, 7–8, 12–17).

Mange år efter at moseloven blev givet kom tidernes midte, hvor en stor gave kom frem – en kraft stærkere end våben, en rigdom der varer længere end kejserens mønt; for kongernes Konge og herrernes Herre tilføjede begrebet kærlighed til lovens principper.

Husker I den udspørgende lovkyndiges gennemtrængende spørgsmål: „Mester, hvilket bud i loven er det største?"

Og vigtigere endnu, husker I det guddommelige svar? „'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.'

Dette er det største og første bud.

Der er et andet, som er dette ligt: ,Du skal elske din næste som dig selv.'" (Matt. 22:36–39).

Disse er Guds love. Bryd dem og vi lider evige konsekvenser. Adlyd dem og vi høster evig glæde.

Lad os ikke overse lydighed mod landets love. De begrænser ikke vore handlinger, men garanterer vor frihed, giver os beskyttelse og sikrer alt hvad der er os kært.

I vor tid, hvor ellers ærlige mennesker vender og drejer loven og overser lovbrud, hvor forbrydelser ikke straffes, domstolenes domme ikke gennemføres og uansvarlige og ulovlige handlinger overgår alt man tidligere har hørt om, er der et virkeligt behov for at vende tilbage til den grundlæggende retfærdighed som lovene giver, når ærlige mennesker overholder dem.

Med min erfaring i forretningslivet bør jeg også nævne lydighed mod økonomiens love. Hverken enkeltpersoner eller virksomheder kan fortsætte med at bruge mere end de tjener og forblive solvente. Den lov gælder for nationer så vel som for mennesker. Og når økonomiske beslutninger baseres på teori snarere end lov, opstår kaos.

LYDIGHED MOD LOVEN

Vi går til de ærede og berømte regler for opførsel, der har vejledt menneskeheden igennem enhver tænkelig urolighed. Vi synes at høre ekkoet af stemmen fra Sinajbjerget, der taler til os i dag.

RESPEKT FOR ANDRE

Apostlen Paulus sagde: „Ihukom Herren Jesu ord, at han selv har sagt: ‚Saligere er det at give end at modtage'"

SELVKONTROL

Historien er fuld af eksempler på folk, der havde fysiske handicap, men præsterede store ting. Den store tyske komponist Ludwig van Beethoven fortsatte med at komponere, selv efter han blev fuldstændig døv.

GLÆDE VED AT TJENE

Ingen har fundet betydningen af at leve, før han har overgivet sig selv til sine medmenneskers tjeneste.

Moses, Ted Henninger. *Apostlen Paulus,* Guido Reni; foto © Three Lions, New York, brugt med tilladelse. *Portræt af Beethoven,* Joseph Karl Stieler, fra „The Changing Image of Beethoven", © 1987 by Alessandra Comini, *Den barmhjertige samaritaner,* Del Parsons

En klog person bemærkede: „Love er de regler livet spilles efter." I virkeligheden er de meget mere; for lydighed mod loven er en nødvendig betingelse, hvis vi skal have succes i vor søgen efter et liv i overflod.

RESPEKT FOR ANDRE

Lad os lære respekt for andre, hvis vi skal opnå et liv i overflod. Mennesket er fra naturen fristet til kun at søge sin egen ære og ikke sin næstes ære eller sin Guds ære. Ingen af os lever alene – i vor by, vort land eller vor verden. Der er ingen grænse mellem vor velstand og vor næstes fattigdom.

Det er en uforanderlig lov, at jo mere du giver, des mere får du. Du kan forsørge dig af det du får, men du lever af det du giver.

Apostlen Paulus bemærkede i sit budskab til ældsterne: „Ihukom Herren Jesu ord, at han selv har sagt: ‚Saligere er det at give end at modtage'" (Ap.G. 20:35).

Dette er en dybere sandhed end de fleste af os erkender. Desuden er det en meget praktisk sandhed.

I ord der ikke kunne misforstås talte Herren til os i lignelsen om den rige bonde:

„Se til, at I vogter jer for alskens havesyge; thi selv om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer.

Og han fortalte dem en lignelse: Der var en rig mand; hans mark havde båret godt.

Han tænkte ved sig selv: ‚Hvad skal jeg gøre? jeg har jo ikke plads til min høst.'

Og så sagde han: ‚Sådan vil jeg gøre: jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og dér vil jeg samle alt mit korn og mit gods;

og jeg vil sige til min sjæl: sjæl! du har meget gods liggende, nok for mange år; slå dig til ro, spis, drik og vær glad!'

Men Gud sagde til ham: ‚Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig; hvem skal så have det, du har samlet dig?'

– Således går det den, som samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud." (Luk. 12:15–21).

Vore liv velsignes med lykke, når der er en ægte respekt for hinanden. Især dem, der endnu ikke er gift, vil jeg råde: Der kræves bestemte færdigheder og indstillinger af dem, der gifter sig med håbet om at skabe et permanent partnerforhold.

De skal være dygtige til at tilpasse sig hinanden; de har brug for evnen til at gennemarbejde fælles problemer; de har brug for villighed til at give og tage i søgen efter harmoni; og de har brug for uselviskhed af højeste karakter – hensyn til deres partner skal erstatte egne ønsker. Dette er respekt. Det er en del af vor søgen efter et liv i overflod.

SELVKONTROL

Måske er den sikreste prøve på en persons integritet, at han nægter at gøre eller sige noget, der vil skade hans selvrespekt.

Et af livets krav er at kunne træffe valg. For at kunne dette må man vide, hvordan man skal se på ting og på sig selv. Man må også lære, at det at leve betyder at kunne klare vanskeligheder; problemer er en normal del af livet og det væsentlige er at undgå at blive overvældet af dem.

Kampen for at få selvkontrol kan efterlade en person lidt øm og forslået, men altid som en bedre mand eller kvinde. Selvkontrol er, når den er bedst, en hånd proces; for mange af os ønsker at den er uden anstrengelser og smerter.

Nogle mennesker kommer med undskyldninger for ikke at gøre hvad de kunne gøre, i stedet for at yde en anstrengelse. Vi hører argumentet: „Jeg blev nægtet de fordele andre havde som børn." Andre siger: „Jeg er fysisk handicappet." Men historien er fuld af eksempler på folk, der havde fysiske handicap, men præsterede store ting. Den græske digter Homer, den engelske digter John Milton og den amerikanske historiker William Prescott havde gode undskyldninger – de var blinde. Demosthenes fra Athen, den største af alle talere, havde en pragtfuld undskyldning – hans lunger var svage, hans stemme var hæs og skurrende og han stammede. Den store tyske komponist, Ludwig van Beethoven, fortsatte med at komponere, selv efter han blev fuldstændig døv. De havde alle gode grunde til ikke at gøre noget – men de brugte aldrig disse undskyldninger.

Verden i dag flytter sig med et voksende tempo. Videnskabelige bedrifter er fantastiske, fremskridt inden for medicin er fænomenale og undersøgelserne af jordens indre hemmeligheder og rummets ydre grænser efterlader én forbløffet og betaget.

I vor videnskabsorienterede tidsalder indtager vi rummet, men kan ikke kontrollere os selv; altså opgiver vi vor indre fred.

Mennesket kan ved den moderne videnskab flyve gennem rummet med høje hastigheder, lydløst og uden anstrengelser krydse havene i atomdrevne skibe. Nu hvor mennesket kan flyve som en fugl og svømme

som en fisk ville jeg ønske, at han kunne lære at gå på jorden som et menneske.

Menneskets udforskning af rummet er fantastisk, og dets bedrifter på jorden har ikke været mindre bemærkelsesværdige. F.eks. siger Time Magazine: „Computere ændrer forretningsverdenen, de har åbnet nye muligheder inden for videnskab og medicin, ændret fremgangsmåder indenfor uddannelse og forbedret myndighedernes effektivitet."

Er det muligt, at disse maskiner, som kan lægge sammen, gange, dividere, sortere, udelukke og huske, en dag kan tænke? Svaret er helt bestemt *nej*. Mens computeren er et fremskridt inden for menneskets tankeprocesser, så er det hverken et symbol på tusindårsriget eller en alvorlig konkurrent til den menneskelige hjerne. Mennesket kan konstruere de mest komplicerede maskiner, men han kan ikke give dem liv eller give dem evnen til at ræsonnere eller dømme.

Hvorfor? Fordi disse er guddommelige gaver, der kun gives efter Guds skøn.

Gud lavede engang en computer, konstruerede den med en omhyggelig omhu og præcision, der oversteg alle videnskabsmænds fælles anstrengelser. Ler blev brugt til rammen og han installerede i den et system, der vedvarende indsamlede informationer af alle slags og beskrivelser ved syn, hørelse og følesansen; et kredsløbssystem der konstant holdt alle kanaler rene og brugbare; et fordøjelsessystem for at bevare dens styrke og kraft; og et nervesystem for at holde alle dele i konstant forbindelse og koordination. Da den lå dér, på jorden i Edens Have, overgik den langt den bedste moderne computer og var ligeså død. Den var udstyret til at huske og regne og udarbejde de mest indviklede ligninger, men der manglede noget.

Så kom Gud nær og „blæste livsånde i hans næsebor, så at mennesket blev et levende væsen" (1 Mos. 2:7).

Det er grunden til at mennesket har evner ingen moderne computer har eller nogensinde vil få. Gud gav mennesket livet og med det evnen til at tænke, vurdere, bestemme og elske. Selvkontrol bliver, med sådanne evner givet til dig og mig, en nødvendighed, hvis vi skal have del i et liv i overflod.

GLÆDE VED AT TJENE

For at finde virkelig lykke må vi søge den udenfor os selv. Ingen har nogensinde fundet betydningen af at leve, før han har overgivet sig selv i sine medmenneskers tjeneste. At tjene andre er en pligt, og opfyldelsen af denne, bringer sand glæde.

Måske gælder vor tjeneste ungdommen. Hvis dette er tilfældet, så advarer jeg: „Ungdommen har brug for færre kritikere og flere gode eksempler." Et hundrede år fra i dag vil det ikke betyde noget, hvilket hus vi boede i, hvor meget vi havde på vores bankkonto eller hvordan vores tøj så ud. Men verden kan være en lille smule bedre, fordi vi betød noget i en drengs eller piges liv.

Dr. Hans Selye sagde klogt: „Hverken rigdom, kraft eller noget andet magtinstrument kan nogensinde være mere pålidelige til at sikre vor tryghed og fred i sindet end viden om at have skabt taknemmelighed hos mange mennesker." (*The Stress of Life*, New York: McGraw-Hill, 1956, s. 287).

Det er glæden der kommer gennem tjeneste.

Vor oplæring, vor erfaring, vor viden er redskaber der skal benyttes dygtigt. De er selvskabte. Vor samvittighed, vor kærlighed, vor tro er skrøbelige og præcise instrumenter til at vejlede vor skæbne. De er givet os af Gud.

Må hver af os opnå et fuldt mål af succes i sin personlige søgen efter et liv i overflod gennem *lydighed mod loven, respekt for andre, selvkontrol* og *glæde ved at tjene*. □

IDEER TIL HJEMMELÆRERNE

Nogle punkter som kan fremhæves. Hvis I synes kan I fremlægge disse punkter under jeres hjemmelærerbesøg:

1. Nogle mennesker måler fejlagtigt et liv i overflod ved dets fornøjelser, behageligheder og luksus.
2. Glæden ved et sandt liv i overflod findes ved lydighed mod loven, respekt for andre, selvkontrol og glæde ved at tjene.
3. Efterlevelse af de principper, der omtales i denne artikel, bringer den fred Herren har lovet ind i vort liv.

Hjælp til samtalen

1. Fortæl om dine personlige følelser om at finde sand glæde og lykke i livet.
2. Er der nogle skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kan læse højt og tale om?
3. Vil denne samtale blive bedre ved at tale med husets overhoved før besøget? Er der et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen?

„Lehi velsigner sine børn i ørkenen" af Ronald Crosby. © 1960 Ronald Crosby.

SORGER OG GLÆDER

HVAD VI KAN LÆRE AF LEHI

Keith K. Hill

For flere år siden, mens jeg besøgte en god ven, så jeg at han så usædvanlig nedslået ud. Han er skolelærer og hans hustru arbejder ikke uden for hjemmet. Med ni børn har de ret begrænsede økonomiske resourcer.

Jeg spurgte ham hvordan det gik. Han tøvede og ønskede ikke at tale om det, men til sidst fortalte han mig med tårer i øjnene om sine bekymringer for sin familie. En af hans sønner var gået ud af skolen og flyttet hjemmefra; han tilbragte nu hele sin tid med at drikke, tygge tobak og feste med sine venner. Min vens 18-årige datter havde overtrådt og planlagde at gifte sig uden for templet. Hans 16-årige søn havde et alvorligt narkotika- og alkoholproblem. Min vens ældste søn var på mission, men udgifterne til den 16-åriges behandling truede missionspengene og familiens økonomiske stabilitet.

Min ven fortalte mig at han følte sig skyldig og uværdig. På grund af alle familiens belastninger beskyldte han og hans hustru hinanden for deres børns problemer, og deres ægteskab var meget anspændt. Det var klart at han kæmpede og undrede sig over, hvorfor alle disse ting skete for hans familie, når han havde prøvet at efterleve evangeliet.

Mange sidste dages hellige begynder på evangeliets vej med ildhu og forventer lykke; i stedet finder de sig selv overvældet af uventede udfordringer og vanskeligheder. Nogle mennesker, der har den slags problemer, bliver bitre. De stiller spørgsmål ved Guds kærlighed og driver væk fra de forpligtelser de har indgået. Andre mister helt deres tro og søger lettelse fra deres smerter i synd.

De af os, der lider sådanne smerter, kan lære meget af Lehis oplevelser i ørkenen. Lehi begyndte den gerning Herren havde udpeget ham til med ildhu. Men år senere afslørede han smerten og hjertesorgen han havde lidt i ørkenen, da han sagde: „Jeg taler til dig, Joseph, min sidstfødte. Du blev født i mine lidelsers ørken, ja, i min største sorgs dage fødte din moder dig." (2 Ne. 3:1).

Ligesom Lehi, befinder mange mennesker sig selv i, hvad der kan kaldes „lidelsers ørken". De bliver isoleret fra dem de elsker, af omstændigheder der stort set er uden for deres kontrol. De ønsker fred, men føler kun desperation.

Og alligevel kan sådanne oplevelser få os til at vokse. Ældste Marvin J. Ashton foreslog at „et menneskes storhed bedst kan måles efter hvor godt det reagerer på det, der sker i livet som synes fuldstændigt uretfærdigt, urimeligt og ufortjent." (Stjernen oktoberkonferencen, s. 18, 1984).

Ligesom Lehi må vi begynde rigtigt

Lehi havde sørget for et behageligt hjem til sig selv og sin familie i Jerusalem. Men da han hørte Herrens ord, fyldte det hans hjerte og sjæl med fred og glæde. Hans materielle velstand blev mindre væsentlig end glæden og håbet han følte, når han tænkte på den kærlighed, der blev tilbudt ham gennem Jesu Kristi forsoning. Den kærlighed var som en dejlig frugt for hans sjæl. Hvis et menneske begynder rigtigt og fortsætter som han begyndte, så vil han sandsynligvis slutte det rigtige sted. Hvis et menneske tilsvarende begynder forkert og vedbliver som han begyndte, så vil han havne det forkerte sted. Lehi begyndte rigtigt. Han udviste tro på Herren Jesus Kristus og omvendte sig fra sine synder af et ærligt hjerte og uden hykleri. Omvendelse bragte ham tilgivelse og Helligåndens ledsagelse. Lehi var, fordi han indtil da havde levet retfærdigt, klar til sine „lidelsers ørken".

Lehi levede i tro og taksigelse

Lehis rejse ud i ørkenen var en handling der viste tro på Herren. Vi læser at „han forlod sit hjem, sit arveland, sit guld og sølv og sine kostbarheder og tog intet med sig med undtagelse af sin familie og levnedsmidler og telte, og han drog ud i ørkenen." (1 Nephi 2:4).

Da familien havde rejst tre dage i ørkenen standsede de og slog deres telte op i en dal ved bredden af en flod. Her, læser vi, „byggede (Lehi) et stenalter og ofrede til Herren og takkede Herren, vor Gud." (1 Nephi 2:6–7). Under hele Lehis rejse i ørkenen mindedes han altid Herren og søgte at holde hans befalinger. I ligegyldigt hvilket sted eller situation han var, så ydmygede Lehi sig, tilbad Gud og takkede Herren for hans nåde og velsignelser. Selv om nogle anså Lehi for en vildledt gammel mand, så stolede han på vor himmelske Fader og vidste at „alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud." (Rom. 8:28).

Lehis syn om Guds plan for hans familie

Lehi blev ikke forskånet for smerter, selv om han begyndte rigtigt med at udøve tro på Gud og med en tak-

nemmelighedens ånd. Selv da han ofrede et taksigelsesoffer, beklagede Laman og Lemuel sig over ham og kaldte ham „en mand der havde syner", som „havde ført dem ud af Jerusalems land for at forlade deres arveland og deres guld, deres sølv og deres kostbarheder, for at omkomme i ørkenen. Og dette, sagde de, havde han gjort på grund af sit hjertes tåbelige indbildninger" (1 Nephi 2:11). Laman og Lemuel afviste, ligesom jøderne i Jerusalem, deres fars ord.

Lehi var ikke lavet af sten. Han var en mand med følelser. Han havde brug for sin families kærlighed og støtte. Han stod alene imod sine samtidige, men hans to ældste sønners oprør må helt sikkert have givet ham dybe følelsesmæssige smerter.

Lehi beroligede med stort besvær sine ældste sønners tvivl og overtalte dem til at vende tilbage til Jerusalem efter messingpladerne sammen med Nephi og Sam. Da de blev forsinkede på vejen tilbage, begyndte Sariah også at beklage sig over Lehi, idet hun troede hendes sønner var døde, og beskyldte ham for at være en fjollet gammel mand: „Se du har ført os ud af vort arveland, og mine sønner er ikke mere, og vi omkommer i ørkenen" (1 Nephi 5:2).

Få ting er så smertelige, som når vor ægtefælle, som vi havde forventet støtte fra, adskilles fra os af en ånd af stridighed og misforståelse. Lehi elskede sin hustru og sine børn og ønskede, at de skulle kende Guds veje som han gjorde. At se sine sønner gøre oprør, må have gjort meget ondt, men at hans hustru udtrykker de samme beskyldninger og bange anelser har sikker såret Lehi dybere. Sådanne øjeblikke kan være mørke af frygt og tvivl, og få folk til at tvivle på sig selv og måske endda på Gud.

I sine lidelser kunne Lehi let have vendt sig fra Gud. I stedet vendte han sig mod ham i tro og tillid. Derefter fik han hvad vi i dag kalder „Lehis drøm". I dette syn blev Lehi vist, at hans børn havde deres handlefrihed. De kunne gøre oprør mod ham og mod Gud og miste Herrens Ånd, eller de kunne stole på Gud og smage den samme kostelige evangeliets frugt som han gjorde. Valget var deres.

At forstå dette fjernede sikkert ikke den smerte Lehi følte, men det gav uden tvivl fred fra følelser af skyld og det bekræftede Guds godhed og personlige interesse i alle sine børns liv.

Lehis oplevelser minder os om, at prøvelser og lidelser kan være redskaber i hånden på en barmhjertig Gud, hvormed han former sine børn til sønner og døtre, der er egnede til ophøjelse. John Taylor, som fik sin egen tro prøvet, kunne huske at profeten Joseph Smith engang sagde: „Gud vil føle efter dig, og han vil gribe fat i dig og rykke i selve dit hjertes tråde, og hvis du ikke kan udholde det, vil du ikke være værdig til en arv i det celestiale rige." (Journal of Discourses, 24:197).

I vor tid har ældste Marvin J. Ashton bemærket at Guds hånd er i alt hvad vi gør. Han sagde: „Når vi udsættes for sorg og ulykke i vort liv, vil det være en trøst for os, hvis vi, når Gud hvisker: ‚Ved du hvorfor det skete for dig?', kan have den fred i sindet, som får os til at svare: ‚Nej, men det gør du.'

Fred er faktisk det modsatte af frygt. Fred er en velsignelse vi får, når vi stoler på Gud. Det kommer af personlig retfærdighed." (Stjernen, oktoberkonferencen. 1985 , s. 53).

Lehi blev ved

Ligesom fint stål skal varmes op, afkøles og så opvarmes igen, så skal Guds sønner og døtre, som vil ophøjes, gentagne gange hærdes i ilden og prøves i modgangens vande. Lehi havde fået at vide, at han ville arve et forjættet land, men det så ud som om han i stedet havde fået strid, sorg og smerte.

Da Nephi brækkede sin bue og flere dage uden mad varslede sult, blev Laman og Lemuel og Ishmaels sønner vrede. Selv Lehi begyndte at klage til Herren. Byrderne fra klagende børn, udmattelse, alderdom, endeløse dages vandring og truslen om sult må have vejet tungt på hans sjæl.

Herren reagerede på Lehis klager. Vi læser at „Herrens røst kom til (Lehi), og han blev strengt revset, fordi han havde knurret mod Herren, ja, så meget, at han blev bragt i dybeste sorg" (1 Nephi 16:25). Efter at være irettesat af Herren omvendte Lehi sig og takkede Gud. Han tog sig sammen og gik fremad i tro.

Lehis familie gik efter et kort ophold i Overflødighedens land ombord på deres skib for at krydse havet. På skibet blev Lehi endnu engang sørgmodig på grund af nogle af sine børns handlinger. På skibet „begyndte (Laman og Lemuel) og Ishmaels sønner og deres hustruer at gøre sig lystige" og blev meget uforskammede. Da Nephi prøvede at tale til dem, bandt Laman og Lemuel ham. Derefter rejste en stor storm sig, som truede med at sænke skibet.

„Nephi vender tilbage med kød efter at have brækket sin bue," af Clark Kelley Price.

DA NEPHI BRÆKKEDE SIN BUE
OG FAMILIEN ØJNEDE SULT, BEGYNDTE SELV LEHI AT KLAGE.
EFTER AT BLIVE IRETTESAT AF HERREN OMVENDTE LEHI
SIG OG TAKKEDE GUD.

Vi læser at Lehi og Sariah „var aldersstegne og havde haft mange sorger af deres børn . . . blev kastet på sygelejet.

På grund af deres bekymring og store sorg og (Laman og Lemuels) ugudelighed var de nær ved at blive borttaget fra denne jord for at møde deres Gud, og deres grå hår var nær ved at blive opløst for at lægges ned i støvet, ja, de selv var ved at blive sænket i den våde grav med sorg." (1 Ne. 18:17–18).

Mange af os ser frem til en tid, hvor vi kan „læne os tilbage og slappe af". Vi mener at Herren „skylder" os en „lykkelig slutning". Og alligevel vil denne „lykkelige slutning" aldrig komme for mange af os i dette liv. Udfordringen er at holde ud i vore prøvelser indtil de er overståede.

I mellemtiden vil hærdningen af vore sjæle fortsætte med at føre os til at opleve Guds tilgivelse og til at modtage den trøst, der kommer fra Ånden. Interessant nok, så er det de samme ting, der prøver at adskille os fra Gud, der ofte fører os nærmere ham. Efter at apostlen Paulus havde tilbragt næsten et helt liv med forfølgelse og prøver udbrød han:

„Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd? . . .

Men under alt dette mere end sejrer vi ved ham, som elskede os.

Thi (vi) er vis(se) på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter

eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlig i Kristus Jesus, vor Herre." (Rom. 8:35–39).

Lehi fandt også fred. Efter at have vandret gennem ørkenens trængsler og være kommet til det forjættede land, skrev han kort før sin død: „Herren har forløst min sjæl fra helvede; jeg har set hans herlighed, og jeg er for evigt indesluttet i hans kærligheds arme." (2 Ne. 1:15).

„Lidelsernes ørken" havde opfyldt sit formål, som det gør for dem, der begynder rigtigt og fortsætter, som de begyndte. Lehis sjæl var blevet lutret. Han havde udholdt at der blev rykket i hans hjertes tråde og var nu rede til at modtage den belønning Herren havde lovet ham.

Ligesom Lehi kom min ven også ud af sin personlige „ørken". Hans børn er vendt tilbage til deres forældres tro og prøver at leve deres liv efter Kristi eksempel. Kampen var ikke let, men de har alle klaret den godt.

Selvfølgelig slutter ikke alle historier så godt, som vi kunne ønske. Det er tankevækkende at Lehis to ældste sønner aldrig anerkendte deres fars dyder. Men det forhindrede ikke Lehi, Sariah, Nephi, Sam, Jakob og Joseph i at smage Guds kærlighed.

Trods alt kommer ophøjelse til os enkeltvis, efterhånden som vi „arbejder på (vor) frelse med frygt og bæven." (Fil. 2:12).

Måske vil det i vor egen „ørken" hjælpe at huske ordene:

Den sjæl, som til Jesus sin lid kun har sat,
jeg vil ej forlade i mørkeste nat.
Den sjæl, om al helved imod den mon stå
og gennem min nåde,
skal gennem min nåde, skal gennem min nåde,
sin salighed få.
(*„Så sikker en grundvold"*, salme nr. 166). □

UNDER HELE LEHIS REJSE I ØRKENEN MINDEDES HAN ALTID HERREN OG SØGTE AT HOLDE HANS BEFALINGER, IDET HAN VIDSTE AT „ALLE TING SAMVIRKER TIL GODE FOR DEM, SOM ELSKER GUD."

HÅNDBOG FOR FAMILIER

FORBEREDELSE TIL TEMPELBEGAVELSEN

Tempelordinanser bliver kun omtalt indenfor selve templets vægge, fordi de er så hellige. Lærere eller venner er derfor sommetider usikre på, hvad de kan fortælle dig, hvis du forbereder dig på at modtage dine tempelordinanser.

Når du forbereder dig, må du nærme dig oplevelsen i templet med tro, og anerkende at du ikke vil forstå alle ordinanserne eller alt hvad templet belærer om, den første gang du kommer. Dit første besøg i templet er kun en smuk begyndelse på en *livsvarig* fortsat åndelig uddannelse og indsigt.

Ældste John A. Widtsoe fra de Tolvs Råd (1921–1952), skrev at blandt arbejdet udført i templet er „dåb, ordinationer i præstedømmet, vielser og beseglinger for tid og evighed for de levende og de døde, tempelbegavelser for de levende og de døde, belæring om evangeliet (og) råd om arbejdet i tjenestegerningen"

Et tempel, siger han, er „et sted, hvor vi får belæringer gennem præstedømmet, hvor der er fred, pagter, velsignelser og åbenbaring. . . . Alle trofaste medlemmer af kirken indbydes og opfordres indtrængende til at gøre brug af templerne og få del i dets privilegier." („Et blik mod Templet", Den danske Stjerne, juni 1968, s. 203).

Betydningen af tempelbegavelsen

Efter dåben bliver vi begavet med Helligåndens gave. Men en tempelbegavelse er mere end det. Det er en serie af pagter vi indgår med Faderen om at leve et liv i kyskhed og renhed, at ofre vore selviske ønsker i hans tjeneste for vor næste, for at opbygge hans rige; og han lover os til gengæld beskyttelse og velsignelser i dette liv og større velsignelser og herlighed i evighed.

Præsident Brigham Young sagde: „Lad mig ganske kort give jer en definition. Jeres begavelse er at modtage alle de ordinanser i Herrens hus, som er nødvendige for jer, efter at I har forladt dette liv; til at gøre jer i stand til at komme tilbage til Faderens nærvær og gå forbi de engle, der står på vagt." (Den danske Stjerne, maj 1977, s. 3–4).

Værdige hellige kan gennem denne ordinanse blive begavet med magt fra det høje til at modstå verdens ondskab. I den får de instruktion om skabelsen af jorden. De lærer om Adams og Evas overtrædelse og deres uddrivelse af Edens have. De belæres om planen for forløsning, frafaldet og gengivelsen af evangeliet. Både undervisningsmetoden og indholdet de får i templet er noget særligt og fortjener en livsvarig regelmæssig tempeltilbedelse og -studium.

„Tempelceremonierne er udarbejdet af en klog himmelsk Fader, som har åbenbaret dem til os i disse sidste dage, som en vejledning og beskyttelse for os gennem vort liv, så I og jeg ikke skal miste (muligheden) for ophøjelse i det celestiale rige, hvor Gud og Kristus bor." (Harold B. Lee, *Decisions for Succesful Living*, Salt Lake City: Deseret Book, 1973, s. 141). Ligesom dåb er en nødvendig ordinanse for vor *frelse,* så er tempelbegavelsen nødvendig for vor *ophøjelse*. Ydermere er det en personlig ordinanse, der skal udføres før vi modtager det evige ægteskabs beseglingsordinanse.

Værdig til at modtage tempelbegavelsen

Deltagelse i evangeliets ordinanser er baseret på vor værdighed. Dette er især rigtigt ved tempelordinanserne. „Hvis vi mangler værdighed og tilstrækkelig forberedelse af sind og hjerte til at modtage tempelbegavelsens velsignelser, så er det bedre at vi ikke går ind i Herrens hus, hvor sandhedens lys brænder så stærkt, for lyset kan fordømme såvel som velsigne." (John K. Edmunds, *Through Temple Doors*, Salt Lake City: Bookcraft, 1978, s. 77).

Den standard for værdighed, der er fastlagt for adgang til templet indeholder disse:

- Være moralsk ren
- Opretholde profeten som den eneste på jorden, der er bemyndiget til at benytte alle præste-

Forrige side: Symbol på evigt lys og renhed, det celestiale værelse i Frankfurt templet. Detalje fra Salt Lake City templets døre.

dømmets nøgler
- Leve efter kirkens standarder
- Ikke have nogle uafklarede synder
- Være ærlig
- Være et værdigt, aktivt medlem
- Betale en fuld tiende
- Have et retfærdigt forhold til alle familiens medlemmer
- Opretholde lokale kirkeledere og generalautoriteter
- Holde visdomsordet
- Ikke tilhøre frafaldne grupper

Når vi ønsker en tempelanbefaling bliver vi, i et interview med biskoppen eller grenspræsidenten og derefter med et medlem af stavs- eller missionspræsidentskabet spurgt om vi lever efter disse standarder. Dem der kan overbevise deres præstedømmeledere om deres værdighed modtager en tempelanbefaling, som de skal vise ved templets indgang. Deres underskrift på deres anbefaling er deres personlige tilsagn om værdighed til at træde ind i templet.

Instruktioner i templet hjælper os til bedre at forstå Adams og Evas, vore første jordiske forældres mission. (Statue af Evelyn B. Evans)

Din biskop eller grenspræsident kan besvare eventuelle spørgsmål du har om andre regler eller begrænsninger for adgang til templet. Disse kan inkludere:
- Unge mennesker modtager deres tempelbegavelse lige før de skal tjene en mission eller skal giftes.
- En mand skal bære det Melkisedekske Præstedømme.
- En enlig kvinde der er tilstrækkelig moden, kan få lov til at modtage sin tempelbegavelse før sit ægteskab i templet eller når hendes biskop føler hun er åndeligt forberedt.
- En person gift med et ikke-medlem eller med en ægtefælle, der ikke har modtaget sin tempelbegavelse, kan bede om en tempelanbefaling hvis hans eller hendes ægtefælle godkender det.
- Nyomvendte venter et år før de er berettiget til at træde ind i templet.
- Undtagen i tilfælde hvor der gives særlig tilladelse, må par der er blevet gift uden for templet også vente et år, før de kan modtage deres tempelbegavelse eller få deres ægteskab beseglet.

Den første gang i templet

Hvis du har travlt den første gang du besøger et tempel, så vil der mangle noget. *Du modtager kun din egen begavelse én gang*, så det kan betale sig at give sig god tid og gøre alle sider af oplevelsen behagelig og uforglemmelige. Du bør komme der tidligt, ikke alene for at sikre dig at din anbefaling og dit tøj er i orden, men også for at få en stille eftertænksom ånd, så Helligånden kan hjælpe dig værdsætte det du nu skal opleve. Det er også godt at vide, at når man kommer til templet første gang vil en tempeltjener hele tiden ledsage dig for at hjælpe dig.

Hellige symboler og tempeltjeneste

Igennem historien er det almindeligt at mennesker har brugt symboler til at repræsentere de sandheder de lærer. Mange af nøglerne til forståelse af tempelbegavelsen afhænger af opmærksomhed på symboler. Symboler er så enkel en måde at udtrykke sig på, men mange års tempeltjeneste er nødvendig for at fatte, hvor meget symbolerne i templet kan belære om. Uden direkte at tale om ceremonierne kan vi gennemgå *hvilken slags* symbolik der bruges. F.eks skriver ældste Boyd K. Packer fra de Tolv i bogen *The Holy Temple*:

„Når vi udfører ordinanser i templet er vi klædt i hvidt. Denne påklædning er symbolet på renhed og værdighed . . .

De medlemmer som har modtaget templets ordinanser skal herefter gå med den særlige garment . . .

Garmenten repræsenterer de hellige pagter. Den opfordrer til ærbarhed og vil være et skjold og en beskyttelse for den der bærer den.

Templet selv bliver et symbol. Hvis I har set et af templerne om aftenen, fuldt oplyst, så ved I hvilket imponerende syn det kan være. Herrens hus, badet i lys, står frem i mørket, symbolsk på kraften og inspirationen i Jesu Kristi evangelium, der står som et fyr i en verden der bestandigt synker længere ned i åndeligt mørke.

Det lys er også symbolsk for en anden slags lys – åndeligt lys . . . Hvor meget åndeligt lys vi modtager som en del af læreprocessen afhænger af vor modtagelighed." (Ældste Boyd K. Packer, *The Holy Temple,* Salt Lake City: Bookcraft, 1980, s. 42, 44, 71, 75). (Uddrag fra bogen findes også i hæftet - Det Hellige Tempel. Af Boyd K. Packer, PBFS 0157 DA - 1984).

Denne korte indledning til de evige symbolers sprog er kun begyndelsen på de symboler som Herren og hans tjenere har brugt til at tale om rigets hemmeligheder og evighedens natur. Din forståelse af sandhederne, som tempelordinanserne symboliserer, vil åbne sig, når du i templet overvejer og ved Åndens kraft søger at forstå den evige natur i det du er blevet belært om.

Regelmæssige tempelbesøg kan bringe åndelig styrke til vor familie. Buenos Aires Argentina templet.

Det bør understreges at stræben efter at forstå symbolerne, der benyttes i templet, kun er begyndelsen til meningsfyldt tempeltjeneste. De hellige løfter vi afgiver skal holdes og efterleves i alle sider af vor hverdag.

Det er et privilegium at få lov til at træde ind i Herrens hus. At forstå nødvendigheden af at modtage tempelbegavelsen giver mening og formål med vor jordiske liv. Efter du har modtaget din egen tempelbegavelse kan du igen og igen vende tilbage til templet på vegne af retfærdige mennesker, der er døde uden at modtage de evige ordinanser, dåb, bekræftelse, tempelbegavelse og besegling. At smage den søde glæde ved at handle for en anden er en del af hvad det betyder at nå „det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde" (Ef. 4:13). Eller som ældste Boyd K. Packer spurgte ved generalkonferencen i april 1987: „Er det så ikke en kristen gerning at vi udfører tempelordinanser for dem der ikke kan gøre det for sig selv?" (Stjernen, juli 1987, s. 20).

At komme til templet for at modtage vores egen tempelbegavelse og så bruge et liv på åndelig uddannelse ved at deltage på andres vegne er en vigtig del af vor mission her på jorden og af kirkens mission: At fuldkommengøre de hellige, at forkynde evangeliet og at forløse de døde.

AT BELÆRE DINE BØRN OM TEMPLET

Jeres egen indstilling til templet kan være et magtfuldt undervisningsredskab til at forberede jeres børn på dagen, hvor de vil få mulighed for at komme til templet.

Børnene vil se frem til denne velsignelse i deres eget liv, når de bliver opmærksomme på deres forældres store værdsættelse af tempelbegavelsens velsignelse.

I kan lade jeres børn forstå betydningen af templer på mange måder. I kan placere fotografier og billeder af templer på jeres hjems vægge.

I kan afsætte familieaftener til i store træk at forstå tempelordinanserne.

I familiebønner og fædres velsignelser kan I føle jer inspirerede til at nævne betydningen af templet. At tale om templets standarder giver jer mulighed for at tale om principperne for orden, sømmeligt tøj og den evige familie selv med meget små børn, men især med børn der forbereder sig på at blive døbt.

Jeres børn vil ved at vokse op i sådanne omgivelser få større respekt for templet, især hvis de også ser jer tage regelmæssigt til templet og finde åndelig styrke der.

Efter en kort og bønsom samtale om disse emner ved en familieaften eller under et personligt studium sammen med jeres søn eller datter, der forbereder sig på tempelbegavelsen, vil det være passende om alle fremtidige samtaler om dette hellige emne fandt sted i templet.

Vi nævner dem i den ledsagende artikel, så I kan trygt og alligevel respektfuldt gøre jeres børn bekendt med hvilke ting de skal forvente, når de tager til templet for første gang.

At hjælpe jeres børn med at forstå velsignelserne ved tempelbegavelsen og ved at besøge templet regelmæssigt kan få en større åndelighed i jeres forhold. Ligesom Enoks far, så vil du undervise dem „om alle Guds veje". (Moses 6:21). □

Modsatte side: *Som et lys for verden: Templer på Filippinerne, Samoa og New Zealand, på en baggrund af Salt Lake templet.*

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB

„KÆRLIGHED LADER SIG IKKE OPHIDSE"

Formål: At lære at undgå vrede og strid

Marie kæmpede alene med at få sin familie klar til kirke, fordi hendes mand var til et møde for præstedømmets ledere tidligt om morgenen. Babyen var besværlig, lille Rebekka kunne ikke finde den ene af sine sko og 4-årige David spildte mad ned over sin rene søndagsskjorte. Frustreret havde Marie lyst til at give op og blive hjemme. Hun var stadig vred på Rebekka og David, da hun kom for sent til kirken, og det var svært for hende at føle en ærbødig ånd.

De fleste af os føler os til tider frustrerede eller utålmodige. Men vi fornærmer Ånden, når vi udtrykker disse følelser ved at blive vred på nogen. Vi bør, når vi prøver at komme til Kristus og fuldkommengøre os selv, ikke spørge os selv „Hvad er rimeligt?", men „Hvad vil Jesus have at jeg gør?"

Jesus gennemgik megen forfølgelse (se 1 Ne. 19:9). Han bad endda om tilgivelse for dem som korsfæstede ham (se Luk. 23:34). Selv om de fleste af os ikke behøver at lide megen forfølgelse, bliver vi tit „provokeret" af små ting. Uforskammethed, ulydighed, ventetid, uenighed, skuffelse og forventninger der ikke tilfredsstilles kan irritere os, især hvis vi er trætte, syge eller har travlt.

Ved sådanne lejligheder kan vor første følelse være vrede. Men vi kan vælge at reagere med kærlighed i stedet og „ikke lade os ophidse" (1 Kor. 13:5). Vi kan vende den anden kind til (se Matt. 5:38–39) og reagere med tålmodighed og venlighed.

Der er ting vi kan gøre for at udvikle en kærlig ånd. Vi kan koncentrere os om måder hvorpå vi kan kontrollere vor vrede eller utålmodighed. At tage en dyb indånding og standse for at tænke et øjeblik før vi taler, kan sommetider hjælpe. Det kan også hjælpe at udvikle den vane, at spørge hvad Jesus ønsker vi skal gøre i denne situation. Bøn og omvendelse heler også vor ånd og fylder vort hjerte med kærlighed.

Ved at lære at undgå strid og kontrollere vor vrede, forhindrer vi ondskaben i at blive bragt videre til andre. Vi bliver mere som Jesus, hvis offer gjorde det evige liv muligt for alle, som kommer til ham og følger hans eksempel. ☐

FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDERNE

1. Læs Matt. 18:15, 21–22 og tal om hvad Jesus lærte os at gøre, hvis vi generes af nogen.
2. Bed søsteren tænke på nogle ting, der kan provokere folk. Tal om måder vi kan lære at reagere med kærlighed, når disse ting sker.

(*Se Familieaftien, Idé- og håndbog*, side 38–43, 59–63, 96, 121–25, 131–34, 171–74, 207–8, 233–35, 247–48, 269–80 og 283–85 for yderligere materialer).

„EN RIG BILLEDHØST"

Et udvalg af værker fra den første internationale kunstkonkurrence for sidste dages hellige

En udstilling med ny sidste dages hellig kunst har samlet opmærksomhed i Salt Lake City sidste år. Udstillingen, der bestod af 170 malerier og skulpturer, var udvalgt fra mere end 1000 bidrag til den første internationale sidste dages hellige kunstkonkurrence.

„EN RIG BILLEDHØST"

Foregående side fra venstre: *Frelserens veråb inspirerede til denne kildekalksskulptur af en høne og hendes kylling, „Jerusalem, Jerusalem!" (se Matt. 23:37), Roy L. Stewart, Rexburg, Idaho; „Joseph Smith I" ler, Lyuba Prusak, Pasadena, Californien; „Læse i Bibelen", træ, John Taye, Boise, Idaho.*

For oven: *„Store er løfterne til øerne i havet", oliemaleri, Laurie Schnoebelen, Alta Loma, Californien.*
Til højre: *„Sommerens første regn", olie, Teodorico P. Cumagun, Jr., Lipa City, Filippinerne.*

Til højre: *„Adams ribben", bronce, Elisabeth Low Brown, Logan, Utah.* Til højre midtpå: *„Kalejdoskop", olie, Johann H. Benthin, Hochstadt, Vesttyskland.* Yderst til højre: *„Ser på Sarah", olie, Lee Udal Bennion, Spring City, Utah.*

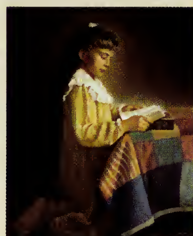
Til venstre: *Førstepræmien: „Lehis drøm", olie, Steven L. Neal, Pendleton, Oregon.* Nederst til venstre: *Andenpræmien: „Mandag den 24. juni 1844, kl. 4:15; Hinsides begivenhederne", olie, Pino Drago, Frankfurt, Vesttyskland.* Nederst: *Tredjepræmie: „At de, som ikke ser, skal blive seende", olie, Shauna Clinger, Salt Lake City, Utah.*

Nederst til venstre: *„En gruppe huse", olie, Walkyria Bronze Damiani, Sao Paulo, Brasilien.* Forneden: *„Læse i skrifterne", olie, Marion Haws, Newton, Utah.*

Øverst til venstre: *„Solsikker og bøffelgødning", olie, Gary Kapp, Provo, Utah.* Øverst til højre: *„Madonna fra Benin", akvarel, Naomi Young, Laguna Niguel, Californien.* Til venstre: *„David i et øjebliks sang", mixed media, Giovani Gaeta, Milano, Italien.*

„Vi oplevede en rig billedhøst," sagde museumsdirektør Glen M. Leonard. „Ud fra forskellige kunstretninger, så vi en konsekvent tråd af vidnesbyrd om det gengivne evangelium træde frem. Kunstnerne der indsendte deres værker skabte mindeværdige billeder fra skrifterne og fra kirkens historie og nuværende aktiviteter.

Kunstværkerne på udstillingen repræsenterer et fælles trosgrundlag udtrykt gennem mange kunstneriske traditioner," forklarede bror Leonard. „Men uanset hvilket billedsprog de taler eller nationale kunstneriske traditioner de repræsenterer, så bærer bestemte religiøse billeder et universelt budskab for sidste dages hellige.

F.eks. giver budskabet om Frelserens forsoning mening, uanset om det er malet i en amerikansk tegners direkte stil, en europæisk kunstners abstrakte mønster eller en latinamerikansk amatørmalers stærke farver."

„Udstillingen opmuntrede sidste dages hellige kunstnere til at fortælle om deres religiøse tro gennem kunst," sagde ældste Dean L. Larsen, et medlem af De Halvfjerds' Præsidiun og direktør for kirkens historiske afdeling. „Denne udstilling giver os mulighed for at anerkende deres bidrag. Vi håber at de vil fortsætte med at inspirere andre gennem den religiøse kunst de skaber."

Ældste Larsen åbnede officielt udstillingen og uddelte belønninger til præmievinderne. Af en anonym givers gavmilde gave blev mere end 40000 US $ uddelt.

Førstepræmien fik Steven L. Neal, en selvlært kunstner fra Pendleton, Oregon for sit maleri „Lehis drøm." Andenpræmien gik til Pino Drago fra Frankfurt, Vesttyskland for maleriet, „Mandag den 24. juni 1844, kl. 4:15; Hinsides begivenhederne," der illustrerer et afgørende øjeblik i tiden forud for profetens martyrium. Shauna Clinger fra Salt Lake City, Utah vandt tredjepræmien for sit dobbelte maleri kaldet „At de, som ikke ser, skal blive seende".

Der var også seks belønninger for „hædrende omtale" og yderligere blev nogle af de udstillede værker købt til museets permanente samling.

På disse sider er der et udvalg af værkerne på udstillingen. ☐

Fra venstre: *„Andrew", bronze, James R. Avati, Salt Lake City, Utah; fortjenstfuld belønning „Ærbødighed", bronze, laura Lee Stay, Provo, Utah; „Ti, vær stille!" (se Mark. 4:39), bronze, Mark Hopkins, Emerson, Georgia.*

Craig Dimond

„MED KÆRLIG HILSEN, FRA DINE BESØGS-LÆRERINDER"

Melinda Suttner

For omkring fire år siden købte min mand David og jeg et gammelt hus i Clarksville, Tennessee. Vi rev alt indvendigt ned, flåede gulvene op, udskiftede de elektriske og sanitære installationer og tilføjede flere værelser. Det var et større foretagende! Og vi boede i huset hele tiden.

Vi boede på en rigtig byggeplads. Om aftenen rev jeg savsmulden, isoleringen, træstykker og andet affald ned fra sengetæppet inden vi faldt om i sengen. Jeg brugte en stor skovl i stedet for en kost til at gøre gulvene rene. Tømmer og krydsfinér lå stablet i stuen. Malebøtter, æsker med søm, stiger og andet værktøj lå spredt rundt om i rummene.

Under istandsættelsen var jeg gravid med vort andet barn. To uger før forventet fødsel ferniserede vi gulvene og malede de nye værelser. Den nat begyndte babyen at komme. Vi skyndte os til hospitalet efterladende et hus uden varme, ingen vinduer fortil og intet sted en nyfødt kunne sove.

Min mor og far kom den eftermiddag, kørende 90 km fra deres gård. Jeg var lidt ængstelig ved mors besøg. Hun og jeg havde ikke haft det godt siden jeg sluttede mig til kirken i 1976. Men hun vidste at jeg havde brug for hjælp, med en ny baby og med hele huset skilt ad.

Mor standsede ved vor byggeplads før hun tog hjem. Overvældet – og lidt forfærdet ved de forhold hendes nye barnebarn skulle leve under – planlagde hun at gøre huset rent næste eftermiddag før jeg kom hjem fra hospitalet.

Mor kom som planlagt i arbejdstøj med en skovl, rive og en spand i hånden. Til hendes overraskelse var byggepladsen pletfri. Tømmer, krydsfinér, maling og værktøj var altsammen pænt stablet i et værelse. Der var rene lagner på sengen. En vugge med en ny madras og nye lagner afventede babyen. Det snavsede tøj var væk. Frokost til David lå i køleskabet. Og en indpakket pakke med babytøj og en stor pose med bleer stod nær ved døren. Det vedlagte

kort lød: „Tillykke! Med kærlig hilsen fra dine besøgslærerinder, Carol og Barbara."

Jeg kendte dårligt nok disse søstre – de var kun blevet kaldet til at være mine besøgslærerinder måneden før. Men da jeg kom hjem fra hospitalet den næste dag kom Carol med nyvasket tøj. Barbara kom med aftensmad.

Men noget andet var sket.

Mor havde lyttet til missionærlektierne flere år før, mens jeg var på mission. Hun havde endda læst de fire standardværker og profeten Joseph Smiths lærdomme. Men hendes hjerte begyndte ikke at blive blødt før hun så evangeliet i funktion.

Mor og jeg havde en lang samtale senere den uge. Vi gav hinanden knus for første gang i årevis. Tårer kom når vi talte til langt ud på natten, og vi følte os igen nær som mor og datter.

Nu bor min mand og jeg med tre døtre i det vestlige USA omkring 3000 km fra mor, og jeg ser frem til hendes opringninger og breve. For den velsignelse i mit liv må jeg takke Carol og Barbara, mine besøgslærerinder. De kom for at gøre et hus rent og lave et måltid. Men de kunne på ingen måde vide at de reparerede hjerter og helede sår og førte en familie sammen igen. □

BØRNESTJERNEN

August 1988

ISBN 0107-2145

Læs 1 Ne. 8 i Mormons Bog og find så følgende ting i billedet:

Livets træ; det levende vands kilde; jernstangen; Lehi med sin kone og sønner, Nephi og Sam, smager på træets frugt; den lige og snævre sti; de forbudne stier; den urene flod; de mørke tåger; den store og rummelige bygning.

Jerry Harston

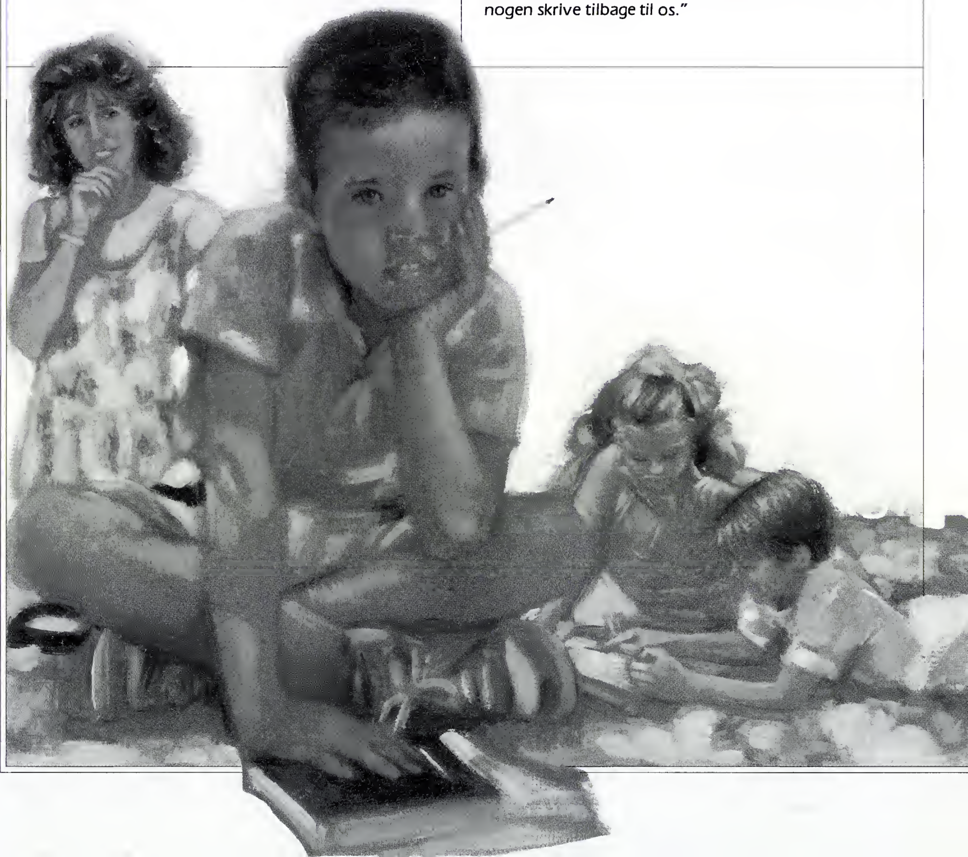

FRED, MIN BROR

Nina Lewis

Far lagde en bunke bøger på bordet og sagde: „I aften til familieaften skal vi skrive vore vidnesbyrd i en Mormons Bog. Øv jer først på et stykke papir. Brug så jeres pæneste håndskrift og skriv jeres vidnesbyrd på indersiden af omslaget og underskriv med jeres navn. Vi klistrer et billede af jer nedenunder og i morgen giver jeg bøgerne til biskoppen, så giver han dem til missionærerne."

„Det var en god idé," sagde mor. „Måske vil det vi skriver inspirere nogen til at slutte sig til kirken. Lad os også sætte vor adresse under billederne, for måske vil nogen skrive tilbage til os."

Illustreret af Diana Pierce; fotografi Craig Dimond

David og Anna rakte ivrigt ud efter et stykke papir.

„Jeg vil forklare om præstedømmet og hvordan jeg blev ordineret til diakon," sagde David.

„Jeg vil skrive om vores familie og hvordan vi kan være sammen evigt," sagde Anna.

Jan sad bare og stirrede på sit papir.

Snart skrev alle ivrigt undtagen Jan. Flere minutter senere stoppede mor og sagde: „Jan, hvad er der galt?"

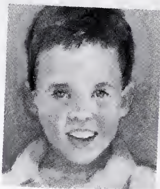
„Ingenting," mumlede han.

„Kan du ikke finde ud af, hvad du vil sige?" spurgte far.

„Mit navn er Jan Richardt. Jeg er syv år gammel. Snart bliver jeg otte. Når jeg bliver otte, vil jeg blive døbt ved nedsænkning lige som Jesus blev. Min far vil døbe mig og bekræfte mig som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg tror, at det er Kristi sande kirke. Hvis du vil læse denne bog og bede om den, vil vor himmelske Fader fortælle dig at lærdommene i den er sande. Så kan du også blive døbt. Vær venlig at skrive og fortælle mig hvordan du følte det, da du læste denne bog.

Med venlig hilsen

Jan Richardt"

Jan rystede sit hoved.

„Måske kunne du skrive, at kirken har en levende profet," foreslog mor, „eller hvordan vi læser i Mormons Bog hver dag som en familie, og hvordan det hjælper os med at træffe de rigtige valg."

„Ja, det kan jeg vel," sagde Jan. Han kiggede lidt mere på sit papir. *Hvad kan jeg sige, som vil hjælpe nogen?* tænkte han. Hvem vil nogensinde tro på hvad en 7-årig siger?

Jan tænkte på sin næste fødselsdag. Der var fire måneder til den, og så skulle han døbes. En idé begyndte at tage form i hans hoved, og han begyndte at skrive. Flere gange krøllede han sit papir sammen og smed det væk, men han blev ved med at arbejde med projektet.

Alle andre var færdige med at skrive, da Jan endelig begyndte at overføre sit vidnesbyrd til indersiden af omslaget i sin Mormons Bog. Da han var færdig, læste han det en sidste gang.

Tilfreds klistrede Jan forsigtigt sit billede nedenunder, skrev sin adresse og lagde sin bog oven i bunken.

„Er alle færdige?" spurgte far.

„Ja," svarede Jan. „Det var faktisk svært!"

„Sommetider *er* det svært, at prøve at udtrykke sine følelser," nikkede far. „Men at dele sit vidnesbyrd hjælper ikke bare en anden med at lære noget om kirken. Det vil også få *dit* vidnesbyrd til at vokse."

„Er det derfor jeg har det så godt lige nu?" spurgte Jan.

„Det er jeg sikker på. Og når en eller anden får din bog og læser det du skrev, vil han måske også få den samme gode følelse."

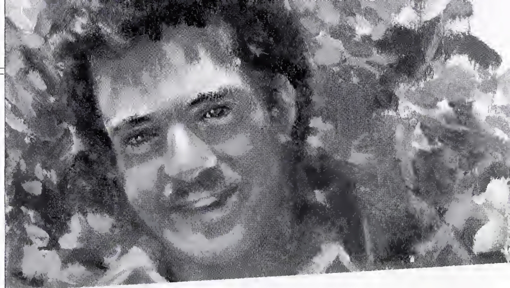
Hver dag efter skoletid løb Jan ivrigt hjem. Han håbede at få et svar fra den person, der fik hans Mormons Bog.

Men det var Anna, der begejstret en dag sagde: „Et svar! Et svar! Jeg fik et svar!" Og tre dage efter fik både far og David et brev.

„Mit brev kom hele vejen fra den anden side af jorden," pralede David.

Tårer sprang ud af Jans øjne. Han krøb rundt til bagsiden af huset og satte sig ved sit yndlingstræ.

Mor kom ud og satte sig ved siden af ham. Hun sad

der stille nogle minutter, så sagde hun: „Du er virkeligt skuffet, ikke? Vil du tale om det?"

Jan tøvede, tørrede så tårerne væk med bagsiden af sin hånd. „Hvad hvis personen, som får min bog griner ad det jeg sagde? Hvad hvis han synes jeg er dum? Hvad hvis han tror at et barn ikke ved noget, og han beslutter sig for ikke at læse min bog?"

Mor lagde blidt sin arm rundt om Jan. „Ingen vil grine. Han vil vide at du er meget oprigtig og at du holder af ham. Og børn kan tit røre folks hjerter på en måde, som voksne ikke kan."

„Hvorfor har jeg så ikke fået et svar?"

„Det ved jeg ikke, men jeg er sikker på at der er en god grund. Måske har missionærerne endnu ikke fundet den rigtige familie at give din Mormons Bog til. Og selv om vi kan lide det eller ej, så betyder det ikke at de personer der får bøgerne vil acceptere dem, bare fordi vi bar vores vidnesbyrd. Der er heller ingen der har skrevet til mig endnu, så lad os bare håbe at vi stadig vil få breve. Nogen gange tager det bare lidt tid."

Den aften da han gik i seng bad Jan: „Kære himmelske Fader, vær rar at hjælpe missionærerne med at finde den rigtige person til min Mormons Bog. Velsign ham til ikke at grine af det jeg skrev. Velsign ham til at læse Mormons Bog og få et vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen."

Dage blev til uger. Endelig var det den dag Jan skulle døbes. Lige før frokost kom Anna løbende ind i huset og råbte: „Jan! Jan! Se hvad postbudet lige kom med."

Jan tog kuverten Anna viftede med og rev den hurtigt op.

„Kære Jan Richardt,

Undskyld det tog så lang tid at skrive. Mit navn er Tuilolo Tuiaaga. Jeg bor med min kone og fire børn i Pago Pago på øen Tutuila på Samoaøerne. En dag kom dine missionærer. Jeg havde travt i mit bageri og havde ikke tid til at lytte, men min kone lyttede og beholdt din bog og læste den.

Så skete der noget slemt for min familie. Mit bageri brændte. Vores syge baby fik det værre. Lægerne prøvede alt hvad de kunne, men stakkels Sina døde.

Min kone sagde at Gud elsker Sina. Gud elsker os. Hun sagde at Han bekymrer sig. Jeg blev meget vred. Jeg råbte: ‚Hvis Han elsker os, hvorfor brændte bageriet? Hvorfor døde Sina?'

En nat havde jeg meget ondt indvendig. Jeg kunne ikke sove. Jeg sad i mørket. Bogen lå ved min stol. Jeg havde lyst til at brænde bogen. Jeg samlede den op. Jeg så dit billede og læste dit vidnesbyrd. Så læste og læste jeg bogen. Jeg læste igen det du skrev. Ånden fortalte mig at jeg havde fundet sandheden. Jeg troede. Jeg vækkede min kone. Vi græd og bad. Jeg bad Gud om at tilgive min vrede. Fred kom til min sjæl.

Hele vores familie skal døbes den 30. august. Vi er meget lykkelige. Jeg takker dig fordi du sendte en Mormons Bog.

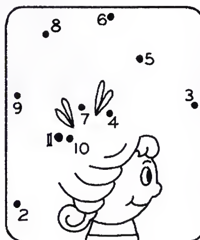
Fred være med dig, min bror,

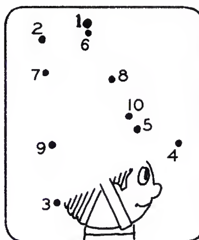
Tuilolo Tuiaaga"

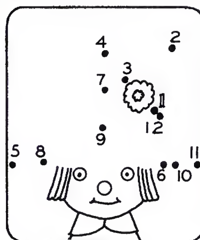
Den aften, den 30. august, hviskede Jan da han kom op af dåbens vande: „Fred være med dig, Tuilolo. Fred være med dig." □

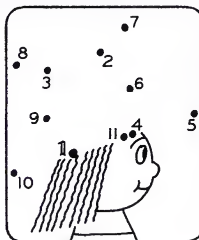
BARE FOR SJOV

Roberta Fairall

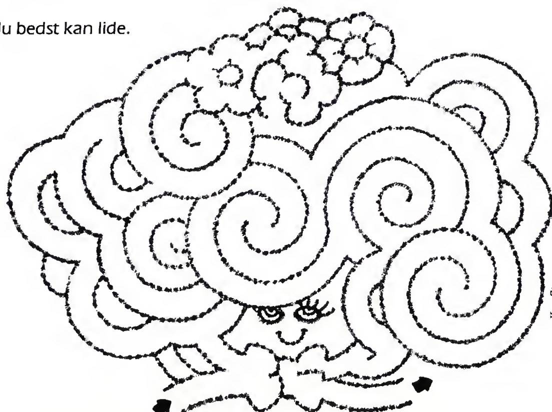

Prik til prik

Forbind prikkerne og find den hat du bedst kan lide.

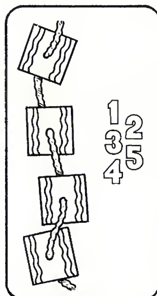
Bølget labyrint

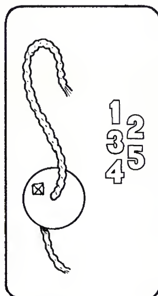
Følg den ubrudte vej, der fører dig ud.

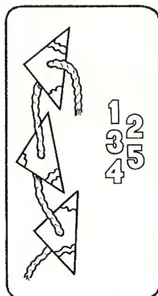
Kay Stevenson

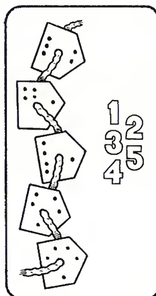
Tæl perlerne

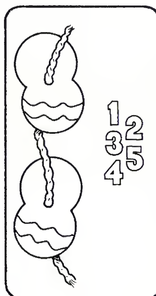
Tegn en cirkel rundt om tallet, der viser hvor mange perler der er på snoren.

Denne side vil også være sjov at farvelægge, når du har lavet alle opgaverne.

Virginia H. Pearce
og Kathleen H. Barnes

SØNDAGS-ÆSKEN

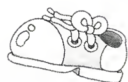
Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig!

I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning,

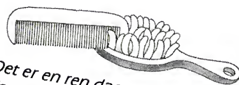
men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre . . .

Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.

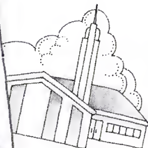
(2 Mos. 20:8–11).

Søndag er en dag der er anderledes end alle andre dage i ugen. På denne dag bør vi vise ærbødighed i vore tanker og handlinger.

Det er en ren dag
Vore sko er pudsede.
Vort tøj er rent.
Vores hår er redt.
Det er en glad dag
Vi tilbringer den med vor familie.
Vi ser vore venner i kirken.
Vi smiler.
Det er en ærbødig dag
Vi går til Primary og nadvermøde.

Vi er ærbødige i vor himmelske Faders hus.

Vi lærer om Jesus Kristus og vor himmelske Fader.

Og selv hjemme laver vi stille og ærbødige ting.

Julie F. Young

Vi gør ikke mange af de ting vi gør på andre dage, fordi søndag bør være en dag med tilbedelse og hvile. Lav din egen liste med forskellige ting du kan gøre på søndage. Her er nogle forslag til aktiviteter:

Besøg en nabo.

Læs og spil en lignelse eller en anden historie fra skriften.

Gå en tur.

Skriv og illustrer et brev til en missionær eller nogen du kender.

Ring eller skriv til din bedstemor og bedstefar og fortæl hvor meget du elsker dem.

Læs et eller flere kapitler i skrifterne.

Skriv i din dagbog.

Tæl eller skriv ned alle de smukke ting du kan se eller tænke på som vor himmelske Fader har givet til os.

Bed din mor, far eller bedsteforældre fortælle dig om deres liv, da de var børn.

Lav en fingerdukke af en person fra Bibelen.

Tegn et billede af tre af dine velsignelser.

Gør i hemmelighed en god gerning for nogen.

Lav en dekoration til bordet.

Arbejd med en scrapbog.

Lær udenad ordene til en yndlingssalme eller digt.

Læs en historie fra Børnestjernen.

Spørg din mor om du må invitere en ven til frokost eller aftensmad.

Lær om dine forfædre og udfyld et slægtshistorisk skema.

Læs en bog.

Dekorér en lille æske eller en passende beholder med farver, farveblyanter, garn, papir eller stof. Klip så din liste med søndagsaktiviteter i små stykker med en aktivitet på hver, og læg stykkerne ned i din søndagsæske.

Vælg hver søndag en idé fra din æske, og du vil vide lige præcist, hvad du skal gøre,

for at få en ærbødig og lykkelig dag.

Det skrækkelige budskab, at der var ild i fængslet, spredtes hurtigt blandt lamaniterne i Nephis land. Og mange skyndte sig, for at se hvad der var sket med Helamans sønner, Lehi og Nephi, som den samme dag skulle slås ihjel. Efter at have omvendt 8000 lamaniter til Guds kirke, var Lehi og Nephi blevet smidt i fængsel og havde i mange dage ingen mad fået. Det var i dag, at soldaterne skulle slå deres nephitiske fanger ihjel.

Aminadab, der var nephit af fødsel og engang havde hørt til kirken, skyndte sig derhen sammen med soldaterne og nysgerrige. Da de kom til fængslet, blev de forbavsede ved at se Lehi og Nephi omgivet af en ildsøjle. Men varmen var så stærk, at lamaniterne ikke kunne komme fangerne nær. Og da de så at Nephi og Lehi stod midt i flammerne og ikke blev brændt, blev de stumme af forbløffelse.

Selv om Nephi og Lehi var svage af sult vidste de på grund af deres trofasthed, at de blev beskyttet mod deres fjender. De talte frimodigt til lamaniterne og sagde: „Frygt ikke, thi det er Gud der har vist jer disse forunderlige ting . . . at I ikke . . . kan dræbe os."

Pludselig rystede jorden og en stor mørk sky dækkede de forsamlede. De stod lammede af frygt og fra ovenover den mørke sky lød en røst, der sagde: „Omvend jer , omvend jer! og søg ikke mere at udrydde mine tjenere, som jeg har sendt til jer for at forkynde jer godt budskab."

Tre gange lød stemmen gennem mørket. Selvom stemmen var mild, næsten en hvisken, så rystede jorden og fængslets vægge skælvede.

Aminadab vendte sig om og så Nephis og Lehis ansigter skinne gennem den mørke sky. Aminadab råbte til folket, at de skulle se, skulle tro på Nephis og Lehis ord og omvende sig og tro på Kristus. Lamaniterne påkaldte ydmygt Herren i stor tro. Pludselig var den mørke sky væk og de var også omgivet af ild. Guds Helligånd kom ned fra himlen og tog bolig i deres hjerter.

„Og det skete, at der hørtes en røst, ja, en behagelig røst ligesom en hvisken, som sagde:

Fred, fred være med jer på grund af jeres tro på min højtelskede Søn . . ." □

(Denne historie står i Helaman 5)

En historie fra skriften

EN CIRKEL AF ILD

Mabel Jones Gabbot

Paul Mann

PÅ SIT EGET SPROG

Arbejdet med at oversætte er en vigtig del af at prædike evangeliets budskab for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk

Sandra Williams

På en kølig aften sidst i juni 1987 blev stemmer opløftet i sang udenfor Oakland California templet. Havde I været der, ville I have genkendt den smukke sang, men undret jer over de ukendte ord. Sangen var: *Thov Vaj Tswv Kom Peb Rov Sib Pom Dua*, eller „Gud vær' med dig, til vi ses igen" sunget på hmong. Mange bjergstammer i Laos, Sydøstasien taler hmong. Det er modersmål for Kua Lo og hans brødre Yia Lo og Chong Lee Lo, der lige havde fået deres familier beseglet til sig i templet. Det var en af de lykkeligste dage i deres liv.

Familierne Lo's omvendelse og sangen de sang er kun dele af en meget større og endda mirakuløs historie om kirkens anstrengelser for at prædike evangeliet til „alle folkeslag, stammer, tungemål og folk" (L&P 133:37).

Familierne Lo kom først i kirken i et ward i Salt Lake City, hvor de mødte Scott Jenkins, stavsmissionspræsidenten. Han begyndte med hjælp fra Brian Walker, en tidligere missionær som talte thai, at undervise familierne Lo. Bror Walker præsenterede det evangeliske budskab på thai, som Kua Lo så oversatte til hmong for sin familie og venner.

På trods af vanskelighederne med at tale sammen, modtog familierne Lo begejstret evangeliet, fortsatte med at komme i kirken og blev kernen i en hmongtalende gren. Med tiden kunne kirkens Translation Division (oversættelsesafdeling) sørge for udgaver af nadverbønnerne på hmong, dele af *Håndbog i evangeliske principper* og nogle salmer, og grenens medlemmer kunne afholde hele møder på deres modersmål. Senere modtog de komplette udgaver af *Håndbog i evangeliske principper* og *Historier fra Mormons Bog*.

Efter familierne Lo's dåb blev Kua Lo kaldet til at tjene som grenspræsident for den første asiatiske gren i Salt Lake City. Han bor nu i Bakersfield i Californien, hvor han tjener som præsident for den asiatiske gren dér. Bror Lo fortæller hele tiden om evangeliet blandt sit folk og har været ansvarlig for mindst 90 dåb.

Bror Lo kan vidne om Helligåndens indflydelse på hans omvendelse, en indflydelse der kunne mærkes på trods af sprogbarrierer. Men uden evangeliske materialer oversat til hmong, kunne familierne Lo have ventet meget længere end de gjorde med at modtage templets velsignelser. Måske havde de aldrig modtaget dem.

Evangeliets principper gøres tilgængelige

Som forberedelse på opfyldelsen af Herrens løfte, at en dag „skal enhver høre evangeliets fylde i sit eget sprog" (L&P 90:11) etablerede Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum i 1965 kirkens Translation Division. Medarbejderne, hvad enten de er ved hovedsædet i Salt Lake City eller ved et af lokalkontorerne over hele verden, arbejder i det stille med at gøre evangeliets velsignelser tilgængelige for flere og flere mennesker. Denne opgave opfyldes ved at udgive Mormons Bog og andre kirkematerialer og -blade på omtrent 150 sprog.

Brødrene ledede oprettelsen af afdelingen på et tidspunkt, hvor moderne teknologi i form af computere gør oversættelse lettere og hurtigere end nogensinde før, selv på sprog der bruger særlige symboler og bogstaver.

Men computere mangler inspiration og derfor har Herren forberedt mange individuelle oversættere til arbejdet. F.eks. havde en supervisor i 1980 opgaven at få kirkematerialer oversat til bengalsk, et sprog der tales i Indien og Bangla Desh. På det tidspunkt var han ude af stand til at finde medlemmer af kirken, der kendte sproget, så han henvendte sig til to lærere, der ikke var medlemmer af kirken. Supervisoren håbede så, at når deres oversættelse var afsluttet, at kunne finde et medlem til at gennemgå oversættelsen for lærdomsmæssig og grammatisk nøjagtighed.

Som var det et svar på hans behov, læste han en artikel om Towhid-ul Alam, en nylig omvendt fra Bangla Desh, der studerede ved Brigham Young Universitetet på Hawaii. Takket være bror Alams hjælp blev *Uddrag af Mormons Bog* på bengalsk trykt i New Delhi, Indien i 1985.

Behovet for at gøre noget for Herren

Sommetider arbejder Herren på andre måder. Søster Sampson-Davis fra Ghana blev inspireret til at oversætte Mormons Bog til sit modersmål, fante, endda før Translation Division blev tildelt opgaven. Søster Davis nød at være sammen med kristne mens hun voksede op. Hun blev som ung så imponeret af og taknemmelig for Kristi offer, at hun følte et stort behov for at gøre noget for ham. Efter hun havde lært engelsk i Holland og vendt tilbage til Ghana, hvor hun sluttede sig til kirken, fandt hun næsten 40 år senere en mulighed for at opfylde sin pigedrøm. Søster Sampson-Davis blev en aften efter hun havde været ved et nadvermøde klar over, at nogle i forsamlingen ikke sang fra salmebogen, fordi de ikke kunne engelsk. Hun følte sig påvirket til at oversætte evangeliske materialer til sit folks bedste, og den nat oversatte hun „Jeg er Guds kære barn." Oversættelse af andre salmer fulgte.

Opmuntret af udførelsen af disse små oversættelsesarbejder følte søster Sampson-Davis sig ledet til den enorme opgave, hun var blevet forberedt til, i så mange år – oversættelsen af Mormons Bog til fante. Da kirkens Translation Division gennemgik søster Sampson-Davis' oversættelse af Mormons Bog var de forbløffede over, at denne skolelærer med kun lidt eller ingen professionel erfaring med oversættelse, kunne lave en så glimrende oversættelse med en så høj grad af nøjagtighed.

Søster Sampson-Davis er et eksempel på kvaliteten og indstillingen hos de oversættere Herren har forberedt og forbereder til brug af Translation Division. For tiden arbejder afdelingen med oversættelse af lærdomsmæssige materialer til mindst et større sprog i hvert land i verden. Dette projekt, som blev godkendt af Det Første Præsidentskab i 1986 og kaldes „Hver Nation", vil føre til læsematerialer på endnu flere sprog i løbet af de næste få år.

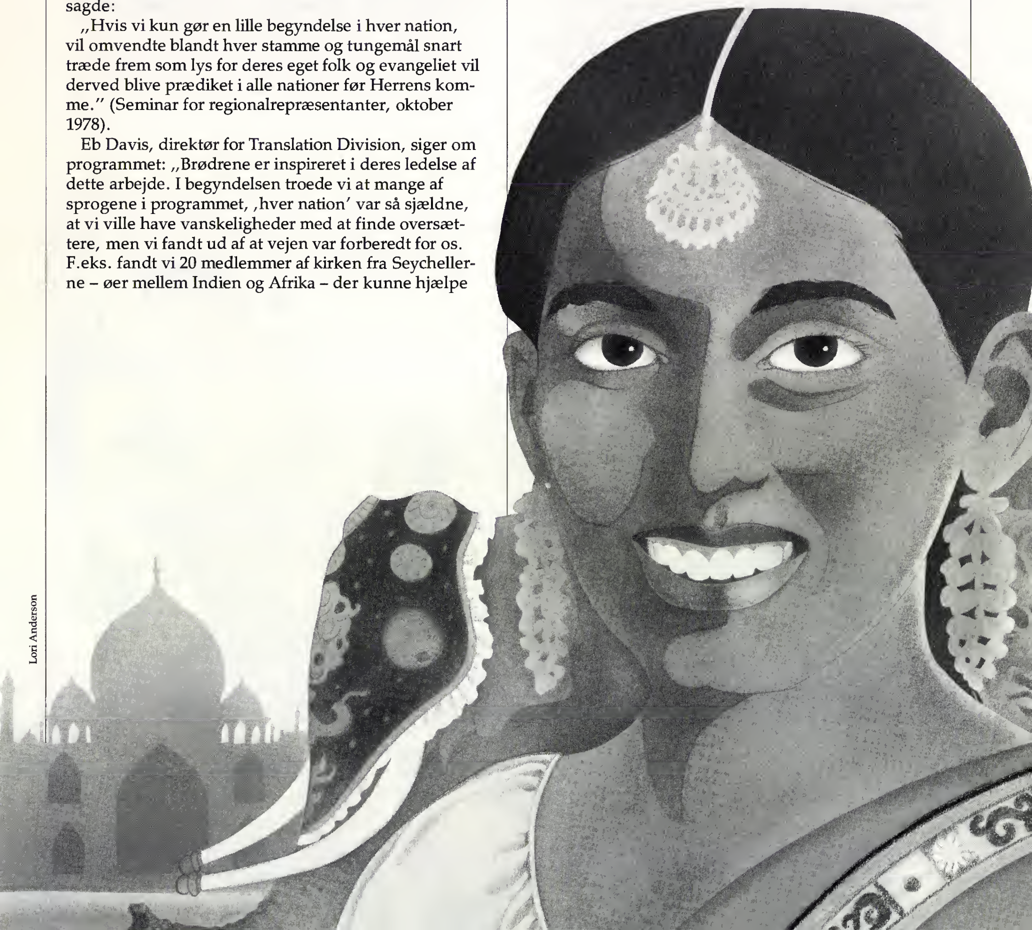
Som „lys for deres eget folk"

Programmets navn, „hver nation", er hentet fra en tale af præsident Spencer W. Kimball i 1978, hvor han sagde:

„Hvis vi kun gør en lille begyndelse i hver nation, vil omvendte blandt hver stamme og tungemål snart træde frem som lys for deres eget folk og evangeliet vil derved blive prædiket i alle nationer før Herrens komme." (Seminar for regionalrepræsentanter, oktober 1978).

Eb Davis, direktør for Translation Division, siger om programmet: „Brødrene er inspireret i deres ledelse af dette arbejde. I begyndelsen troede vi at mange af sprogene i programmet, ‚hver nation' var så sjældne, at vi ville have vanskeligheder med at finde oversættere, men vi fandt ud af at vejen var forberedt for os. F.eks. fandt vi 20 medlemmer af kirken fra Seychellerne – øer mellem Indien og Afrika – der kunne hjælpe os. Vi har 40 medlemmer fra Uganda vi kan kalde på og vi har lokaliseret fire personer i Salt Lake dalen, der taler etiopisk."

Lowell Bishop, der har tilsyn med afrikanske sprog, fortæller at de fleste af oversætterne til disse sprog kun har været medlemmer af kirken så længe som programmet „hver nation" har eksisteret. Han tilføjer at ved næsten alle sprog afdelingen har arbejdet med indtil nu, er der virkeligt et medlem der er „trådt frem" for at udføre oversættelsen.

Lori Anderson

Tilbage til deres modersmål

Som et eksempel nævner bror Bishop de medlemmer, afdelingen fandt til at oversætte materialer til de to sprog i Zaire – lingala og tshiluba. Alfonso og Maguy Muanda har travlt med deres egen virksomhed og er aktive som stavsmissionærer, alligevel finder de tid til at udføre et fremragende arbejde med at oversætte kirkematerialer til lingala.

Tshiluba er modersmål for Ambrose og Louise Massala, men da de fik deres uddannelse boede de i et område i Zaire, hvor der tales swahili og det blev deres daglige sprog. Kort efter at de blev gift foreslog Ambrose at de vendte tilbage til at tale tshiluba med hinanden. Louise syntes det var et mærkeligt forslag, fordi de da havde talt swahili i flere år. De begyndte imidlertid at tale tshiluba igen, og deres børn voksede op og talte tshiluba hjemme. Overrasket, da de blev spurgt om de ville oversætte materiale til tshiluba, sagde Louise, at hun endelig forstod, hvorfor Ambrose blev inspireret til at igen at bruge et sprog de næsten havde glemt.

Men om sproget er tshiluba, hmong eller et af de mange andre sprog, som kirkens Translation Division bliver bedt om at arbejde med, så skal budskabet „oversættes" til den enkelte sidste dages helliges hverdag. Ligesom bror Kua Lo har vi, når vi engang har evangeliet, brug for at fortælle det til familiemedlemmer, naboer og venner, så at vi sammen alle kan tale evangeliets evige sprog.

Vigtigheden af at prædike evangeliet er ofte blevet understreget af præsident Ezra Taft Benson. Ved en lejlighed sagde han: „Det kræves af os at vi skal bringe Jesu Kristi evangelium ud til alle verdens lande . . . Denne befaling om at bringe evangeliet ud til alle nationer, stammer tungemål og folk, er et af tegnene, hvorved troende kan se at tiden er nær hvor Frelseren vil vende tilbage." (*Befalingen til os om at få evangeliet ud til hele verden*, Den danske Stjerne, oktober 1984, s. 88). □

Jamie

Sandra C. Brinley,
som fortalt til
David Brinley

Dick Brown

Jeg kan tydeligt huske den første gang jeg så Jamie. Hendes lange mørke hår var flettet og pænt trukket bag hendes lille hoved. Hendes øjne, store og blide med et brunt skær, kiggede sky rundt i værelset, mens søster Jones fra Primarypræsidentskabet førte hende til en

plads. Det var min første dag som lærer i Primary i et nyt ward, og alligevel, med mine mange tanker om mit nylige bryllup, nye venner og en ny kaldelse, var der noget ved Jamie der tiltrak min opmærksomhed.

Da vi deltes til klasser blev jeg opslugt af min lektie i Væbner A klassen og en tid glemte jeg det øjeblik, hvor jeg lagde mærke til Jamie. Fem minutter inde i lektien lød der et stille bank på døren og søster Jones fulgte Jamie hen til en stol i den cirkel vi havde lavet. Hendes kønne ansigt så på gulvet, kastede kun engang imellem et blik op der afslørede hendes høje kindben og fine træk.

Hendes ansigtsudtryk havde et uskyldigt og intelligent skær, der igen blev skjult da hendes opmærksomhed vendte tilbage til gulvets fliser. Som klassen skred frem blev hun mere og mere involveret i aktiviteterne, smilede ofte og besvarede spørgsmål om profeterne vi studerede. Hun lyttede med fuld opmærksomhed på hele lektien med foldede arme og talte kun når der blev bedt om svar.

Da de andre børn var gået til nadvermødet vendte jeg mig om fra at tørre tavlen af og så hende stadig siddende tålmodigt, som om hun ventede på at jeg skulle blive færdig.

„Skal du ikke til nadvermøde?" spurgte jeg og satte mig i den lille stol ved siden af hende.

Hun glattede læggene på sin pænt strøgne kjole og så langsomt op på mig.

„Jo. Må jeg gå med dig?" lød hendes stemme længselsfuldt, som om ønsket kunne mishage mig.

„Selvfølgelig," svarede jeg. „Jeg vil hjælpe dig med at finde dine forældre, men vi må skynde os – mødet begynder snart."

„Min mor kommer ikke i kirke."

„Åh, ja, så må det være din bedstemor. Hvor er hun?"

De små hænder standsede deres glattende bevægelser og faldt ned i hendes skød.

„Der kommer ingen med mig. Jeg kommer bare af mig selv."

„Ingen? Du må da have venner eller slægtninge du kommer med."

Hun rystede enkelt på hovedet og tog min hånd, som om vi skulle gå. „Må jeg ikke godt sidde med dig?"

Jeg smilede til det oprigtige lille ansigt. „Selvfølgelig må du det."

Hun smilede med et varmt udtryk, der udstrålede den kærlighed, som små børn helt spontant kan give, og trak mig ud af døren mod kirkesalen.

Efter mødet nærmede søndagsskolepræsidenten sig, mens Jamie talte med min mand Dave.

„Jeg ser du allerede har mødt Jamie. Jeg håbede at hun ville komme i din klasse."

Jeg trak ham lidt til side. „Jamie fortalte mig, at ingen bringer hende til kirke. Hvordan kommer hun her? Samler en fra biskoprådet hende op?"

Han rystede på hovedet og smilede på en mærkelig forvirret måde. „Nej. Hun kommer bare til kirken hver søndag og venter på at møderne begynder – og jeg mener *hver* søndag."

Da han gik for at tage sig af noget andet, satte jeg mig ned og betragtede Jamie, mens hun talte med Dave. Hvad inspirerede et barn på hendes alder til så trofast at komme i kirken? Var det muligt for en 9-årig at besidde så meget åndelig modenhed? Jeg besluttede at finde ud af mere om denne gådefulde lille pige.

Ugen gik hurtigt da arbejde og hjemmet udfyldte min tid. Så var det søndag og min klasse begyndte at komme ind i Primary. Det var ikke før fem minutter efter mødet var begyndt, at jeg så Jamie, lidt forpustet kante sig ind på bageste række. Efter klassen kom hun som sædvanlig hen for at snakke. Jeg kunne ikke lade være med at drille hende, da jeg så hendes højtidelige ansigt.

„Det må være første gang i dit liv du nogensinde er kommet for sent i kirke! Du ser ud som om du har løbet hele vejen."

Hun stirrede op på mig og modtog min bemærkning i fuld alvor. „Jeg er ked af at jeg kom for sent. I går aftes inviterede min veninde mig over for at sove og jeg glemte, at det var søndag i dag, indtil det var meget sent. Så løb jeg hjem, men jeg må have sovet over mig."

Jeg var lammet. „Du mener, at du helt alene gik hjem fra din venindes hus?"

Hun nikkede langsomt, som om det havde været en tilståelse. Min drillende indstilling blev hurtigt erstattet af en af kærlighed og beundring. Jeg besluttede igen at finde ud af mere om Jamies baggrund.

Sent den søndag eftermiddag tog jeg hen hvor Jamie boede for at aflevere noget materiale til forberedelse af næste uges klasse. Jeg gik op til døren og bankede på. Da døren blev åbnet blev jeg helt overvældet af lugten af tyk cigaretrøg, som hang i den halvmørke stue. Den sure lugt af øl blandede sig med den og fik mine øjne til at løbe i vand. Stående i døren var en stor kraftig mand klædt i afblegede bukser og en undertrøje. Hans brede og ubarberede ansigt betragtede mig koldt, idet han først så på mit lektiehæfte fra Primary og så direkte ind i mine øjne. Hans egne var røde og blodskudte, men de stirrede uden at blinke, mens jeg stammende forsøgte at sige noget – hvad som helst.

„Er Jamie hjemme? Jeg har nogle ting til hende fra

klassen." Jeg overvejede kort at det ville være uklogt at nævne hvilken slags klasse. Til min overraskelse blev hans ansigtstræk lidt blødere. Han havde åbenbart afgjort at jeg var en slags sælger. Han bad mig komme ind, så jeg trak vejret dybt og gik ind i rummet.

Røg hang under loftet og irriterede min hals når jeg trak vejret. Igennem tågen kunne jeg se en medtagen brun sofa og tilhørende stole. Der sad to andre mænd og en kvinde blandt en flok ølflasker og spillede kort ved bordet. De tunge gardiner var trukket helt for, så der ikke kom noget sollys ind i rummet, der blev oplyst af en enkelt pære, der hang ned fra loftet.

Kvinden så op på mig med et forvirret udtryk. Selv om hendes hår var meget lysere end Jamies, så kunne jeg se træk der svarede til Jamies bag ved den mørke læbestift og øjenmakeup. Mændene, der var klædt næsten som ham, der havde åbnet døren, fortsatte deres spil, som om jeg ikke var der. Jeg gentog mit spørgsmål til kvinden: „Er Jamie hjemme? Jeg har nogle ting til hende fra klassen."

Rummets mørke var en kontrast til lyset der skinnede fra Jamie.

Hun nikkede langsomt og sjokkede ud af rummet og vendte tilbage efter nogle få minutter.

„Hun er ikke hjemme. Jeg tror hun er ude og lege med nogle venner et eller andet sted."

„Javel. Godt, vil du være sød at give hende disse ting? De er fra et projekt vi lavede i klassen i dag."

Hun tog billederne og bogen og lagde dem på en stol. Manden ved døren åbnede den for mig og jeg slap ud i det strålende solskin og den søde efterårsluft.

Mit sind blev fyldt med tanker og billeder, mens jeg gik hjem. Hvordan kunne den lille pige have sådan en åndelig modenhed og hengivenhed? Igen og igen så jeg rummets mørke, som en kontrast til lyset der skinnede fra Jamie. Kunne hun blive ved med at komme i kirken?

Hvordan ville hun lære om evangeliet udenfor klasseværelset? Hvad ville motivere hende til at blive ved i årenes løb? Så standsede jeg da et skriftsted pludselig kom til mit sind: „Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at de kan kende godt og ondt." (Moro. 7:16).

Ordene var som et ekko i mit sind – *alle mænd, alle kvinder, alle piger*, alle små piger uanset hvor hun bor! Hvor strålende skinnede det lys ikke hos Jamie, forstærket til stråleglans ved hendes omgivelsers mørke! Jeg besluttede at hjælpe hendes lille lys til at bevare sin glød indtil det havde en chance for at vokse og stå alene.

Fra da af tilbragte Jamie hver søndag efter kirke noget tid hjemme hos os med at spille, spise eller bare snakke. Som tiden gik beundrede vi hendes indre styrke mere og mere. Hun besad en fred og afklarethed, der påvirkede alle omkring hende.

En dag da vi gik hjem sagde hun uventet: „Sandy, jeg ønsker at blive døbt. Jeg er 9 år gammel, og det er på tide jeg bliver døbt, men jeg kan ikke få nogen til at gøre det."

Jeg blev fyldt med en overvældende kærlighed til hende da disse store mørke øjne så op på mig med en usædvanlig styrke. Jeg gav hende et stort knus og vi hoppede sammen hjem hånd i hånd.

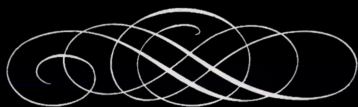
Jamie blev døbt nogle få måneder senere af en af missionærerne i området. Han og hans kammerat gennemgik lektierne med Jamie, og hendes mor gav hende tilladelse til at blive døbt. Dave og jeg sad på den fjerde række, lige bag ved Jamies mor og søster. Hendes mor så på en eller anden måde anderledes ud – lidt lykkeligere end da jeg så hende i sit hjem. I begyndelsen virkede hun lidt utilpas i kirken, men det så ud som om at mødets ånd fik hende til at føle sig godt tilpas. Da Jamie kom klædt i hvidt, svulmede mit hjerte af kærlighed og forundring. Hun så så smuk og ren ud, da hun gik ned af midtergangen. Hun smilte, da hun passerede os, en 9-årigs lykkelige smil, en Guds datters yndighed.

Jeg så hende lytte koncentreret som altid, da missionærerne holdt taler om tro og lydighed, og vidste at disse ord blev undervist med Ånden mens ældsterne talte.

Så var det tid at gå til dåbsbassinet. Jamie tøvede ikke da hun gik ned i vandet. En begejstring gik igennem mig og Kristi ord da han sagde: „Lad de små børn komme til mig" (Luk. 18:16), fik en ny betydning, da jeg så en lille pige gøre præcis det. Hun blev så bekræftet, og jeg var taknemmelig over at høre en inspireret præstedømmebærer bede vor himmelske Fader om at velsigne hendes familie til at støtte hende som medlem af kirken. Jeg sagde „amen" til hans bøn med en særlig begejstring og vidste, at Jamie nu havde en ledsager til at vejlede hende hele sit liv under alle omstændigheder. Med Helligåndens hjælp vil hendes lille lys virkelig vokse, og hun vil finde stor glæde i himmelriget. □

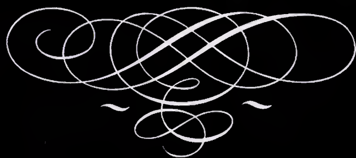
Da Jamie kom klædt i hvidt svulmede mit hjerte af kærlighed og forundring. Hun så så smuk og ren ud, som en datter af Gud.

Sandra C. Brinley er engelsklærer og David R. Brinley er vejleder i engelskundervisning i Japan, hvor de er medlemmer af Toyooka grenen i Japan Kobe missionen.

HELLIG-ÅNDENS LEDSAGELSE

Gift eller enlig, ung eller gammel, mand eller kvinde, vi har alle brug for at pleje Herrens Ånd i vort liv.

Ældste Carlos E. Asay
De Halvfjerds' Første Kvorum

For mange ugifte sidste dages hellige, især nogle af de enlige søstre, er bejleri og evigt parforhold en uopfyldt drøm. I længes efter dem, I ved at evigt parforhold er en afgørende del af evangeliet, og alligevel føler I jer frustrerede, fordi der ikke findes en værdig partner.

Det er fristende at ønske, at jeg på et øjeblik kunne sætte jer sammen med perfekte ægtefæller og sende jer ind i evighederne i lykkelige ægteskaber. Men sådan en løsning ville være djævelsk. I husker at Satan ønskede at diktere vort livs udvikling, fjerne vore prøvelser og valg, og på den måde ødelægge vor Faders plan og standse vor udvikling.

Jeres bejleri med en dødelig partner er ikke noget I alene kan afgøre eller planlægge. Men der er et parforhold af stor og evig betydning, som I har hel og fuldstændig kontrol over. Det er et parforhold, der kan fås og nydes af alle, uanset alder eller køn. Det er et parforhold der heler ensomhed, motiverer til fremragende præstationer og giver mening til livet. Det er ledsagelse af et af guddommens medlemmer – Helligånden, Talsmanden, Åbenbareren, Helliggøreren, Herrens Ånd. Det er et forhold, der vil sikre, at I ikke er alene og aldrig vil være alene.

Jordiske parforhold – personer imellem en anden – er vigtige og nødvendige, og hvis de kædes sammen af kærlighed og gensidig respekt kan de blive himmelske i natur og bringe usigelige glæder. Den slags parforhold bliver imidlertid tomme og lidt meningsløse uden Helligåndens påvirkning. Intet jordisk parforhold har nogensinde overskygget eller i vigtighed overgået det at binde en person til Herrens Ånd.

„Bad om det, som de ønskede mest"

Det er betydningsfuldt at mens Kristus belærte og bad sammen med nephiterne, så „bad de om det, som de ønskede mest; og deres ønske var, at den Helligånd måtte blive dem givet" (3 Ne. 19:9). Som medlemmer af kirken har vi gennemgået de nødvendige trin, bestående af tro, omvendelse og dåb, og har haft bemyndigede hænder placeret på vore hoveder for at vi kunne modtage Helligåndens gave. Men ligesom kærlighed mellem venner eller partnere må plejes og næres som en sart plante, så skal et parforhold med Helligånden også plejes.

Da jeg var en ung mand blev jeg forelsket i en smuk pige. Mere end noget andet i verden ønskede jeg at få hendes kærlighed og evige ledsagelse. Jeg opførte mig pænt, talte det pæneste sprog jeg kunne og levede op til mit bedste mens jeg bejlede til hende, og søgte at opnå hendes velvilje. Selv efter at hun var blevet lovet mig, erkendte jeg behovet for at fortsætte bejleriet. Mit ønske var og er stadig, at behage hende og at undgå at skade hende på nogen måde. Hun er min inspiration, mit motiv til at leve på et højt og ædelt plan.

Helligåndens ledsagelse bliver plejet på næsten samme måde. For at få hans påvirkning og ledsagelse må vi gøre vort bedste; vi må være værdige til hans tilstedeværelse. Jeg kan se fem ting vi må gøre for at tiltrække og beholde Helligånden.

1. Vi skal holde vore legemer rene

Vi må ikke på nogen måde forurene vore dødelige legemer. Vi skal efterleve visdomsordet; vi må ikke misbruge vor kraft til at formere os; vi skal gøre alt hvad der er muligt for at undgå sygdomme og andre af vore fysiske legemers fjender. „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel!" (1 Kor. 3:16–17).

2. Vi skal holde vore sind ubesmittet

Vi skal vogte os mod alle uanstændige og kødelige ideer og andre djævelske påvirkninger. Fra Lære & Pagter får vi dette råd og løfte: „Pryd altid dine tanker

Det er et parforhold der heler ensomhed, motiverer til fremragende præstationer og giver mening til livet. Det er et forhold, der vil sikre at du ikke er alene og aldrig vil være alene.

med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug. Den Helligånd skal være din stadige ledsager" (L&P 121:45–46).

Få ting er mere frastødende end ondskabsfulde sind og det smuds de kan producere. Kan man håbe på at nyde Helligåndens ledsagelse, når man er tvesindet – dvs. at man deler sin tid med den onde? Jeg tror det ikke.

3. Vi må udøve tro og afsætte plads i vore hjerter til Helligånden

Det fortælles os, at Guds Ånds tilkendegivelser fortabes, når der ingen tro er tilstede. Moroni talte frit om Åndens gaver, deriblandt helbredelse og tungemål, og advarede så: „Alle disse gaver, hvorom jeg har talt, og som er åndelige, vil ikke blive afskaffet, så længe verden står, uden for menneskenes vantros skyld" (Moroni 10:19).

Det er meget vigtigt at vi forstår „at den Helligånd (kun) kan findes i (vort) hjerte", når vi udøver tro på Kristus (Moroni 7:32). Hvordan kan vi være Helligånden værdig uden at genkende og anerkende dem, han repræsenterer – dem om hvem han vidner og bærer vidnesbyrd? At elske og søge det kristuslignende liv er sand tilbedelse – den slags tilbedelse, der åbner vort liv for Helligåndens kraft.

4. Vi skal undgå al uretfærdighed, al slags ugudelighed

Som det tidligere er sagt, så holder Herrens gaver op når der mangler tro. Det samme gælder, og problemet er sammenhængende, når der er uretfærdighed til stede.

Alma sagde: „Intet urent kan arve himmeriges rige" (Alma 11:37). Tilsvarende kan ingen uren person få et vedvarende forhold med Guds Ånd.

5. Vi skal bede, mætte os med Kristi ord og vandre i oprigtighed for Gud

Herrens Ånd lærer og tilskynder et menneske til at bede (se 2 Ne. 8–9). Kristi ord hjælper os med at forstå, hvem Helligånden er og hvordan han kan inviteres til vor nærhed (se versene 1–3). Guds Ånd overtaler mennesker til at gøre godt og til at tro på Kristus (se Ether 4:11–12; Moroni 7:16–17). Så bøn, studium af skriften og retfærdig levevis er nødvendig.

Skeptikeren eller novicen i evangeliet kan spørge: „Hvorfor søge Helligånden? Hvorfor stræbe efter hans ledsagelse? Hvad kan jeg få ud af det?" Svarene på disse spørgsmål er utallige, hvis vi er modtagelige for vidnesbyrdene fra dem som kender og har omgået Herrens Ånd. Nogle af disse vidnesbyrd bidrager til at besvare spørgsmål om værdien af at omgås Helligånden.

Vil I gerne besidde fuldkommen forudseenhed, fuldkomne evner til at forudse hvad der skal gøres i bestemte omstændigheder? Hvis det er tilfældet, så må I gøre som Nephi anviste: „Betræd denne vej og modtag den Helligånd, (så) skal den vise jer alt, hvad I skal gøre." (2 Ne. 32:5).

„Vil I gerne have evnen til at skelne?"

Vil I gerne have evnen til at skelne – evnen til at identificere sandheden? Hvis det er tilfældet, må I læse Guds ord, anerkende Guds godhed, overveje og adspørge Gud. Ved at gøre dette, vidner Moroni, at „gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:5).

Mens jeg var missionspræsident i Texas fik jeg at vide at en bestemt missionær havde mistet sit vidnesbyrd og ønskede at rejse hjem.

Nogle undersøgelser viste, at tvivl om guddommeligheden af hans kaldelse var blevet plantet i den unge mands sind af en undersøger. Ved et interview med

Vil I gerne besidde fuldkommen forudseenhed? Vil I gerne have evnen til at skelne? Vil I gerne have evnen til at høre, føle og kende Guds åbenbaringer?

denne såkaldte undersøger oplevede jeg en særlig evne til at skelne, som gjorde mig i stand til at vide, at manden var præst i et andet trossamfund, og gav sig ud for at være studerende og foregav ærligt at undersøge mormonismen.

Konfronteret med den viden, som var blevet åbenbaret for mig, blev han forvirret og indrømmede sit bedrag. Med svindleren af vejen og sandheden kendt, forblev missionæren og fuldendte en hæderlig mission.

Ved en lejlighed mindede en missionær, i den sidste uge af sin mission, mig om at jeg to år tidligere havde givet ham tilladelse til at tjene en mission. Tilladelsen var blevet givet med nogen reservation fra min side, fordi han havde begået en række overtrædelser før sin mission. Han sagde:

„Ældste Asay, du gav mig lov til at tage på mission efter passende omvendelse og efter at jeg lovede at jeg ville være strengt lydig og arbejde ihærdigt. Jeg kan forsikre dig at jeg har arbejdet hårdt og har adlydt alle regler."

Så sagde han noget væsentligt. „Jeg føler at mine synder er blevet tilgivet. *Jeg føler mig fuldstændig ren.*" Han var blevet renset gennem uselvisk tjeneste og ved at udvikle et nært samvær med Helligånden. Han havde været igennem metalsmelterens ild og urenheder var blevet brændt væk.

„Vil I gerne høre åbenbaringer fra Gud?"

Vil I gerne have evnen til at høre, føle og kende Guds åbenbaringer? Herren har igennem profeten Joseph Smith lovet: „Jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd . . . dette er åbenbaringens Ånd" (L&P 8:2–3).

Jeg har hørt præsident Marion G. Romney, ved slutningen af sit vidnesbyrd ved et møde i templet, sige noget i denne retning: „I har måske ikke haft brug for at høre hvad jeg har sagt i dag, og I lærte sikkert ikke noget nyt. Imidlertid lærte jeg noget, mens jeg talte og jeg havde brug for at høre disse ord." Dette er en smuk og åben anerkendelse af påvirkningen fra Helligånden.

Vil I gerne nyde åndelige gaver – f.eks. magt til at helbrede, blive helbredt, tale i tunger. Hvis det er tilfældet, så lyt til profeten Moronis ord: „Og alle disse gaver kommer gennem Kristi ånd, og de kommer til hvert menneske i overensstemmelse med hans ønske" (Moroni 10:17).

Vil I gerne have overbevisende taleevner – evnen til at tale som en engel? Hvis det er tilfældet, så bemærk Nephis spørgsmål: „Husker I ikke, at jeg sagde til jer, at efter at I havde modtaget den Helligånd, skulle I tale med engletunger" (2 Nephi 32:2).

For 30 år siden mens jeg tjente som missionær i Mellemøsten fik min kammerat og jeg til opgave at besøge en gren, der var blevet splittet af strid og apostasi. Vi nærmede os vor opgave ydmygt og bønsomt. Et afgørende møde blev holdt med de utilfredse parter. Min kammerat blev valgt til at prædike den prædiken, som vi håbede ville bringe alle sammen igen. Efter vi havde fastet og bedt flittigt, stod han op med tillid og udarbejdede miraklet. Han tale med en engels tunge. Denne unge uerfarne ældstes ord helede sår, der havde naget i hjerterne hos mænd langt ældre end ham selv, tilskyndede til bekendelser og bogstaveligt reddede en gren i kirken.

„Vil I gerne have evnen til at modstå fristelser?"

Vil I gerne have evnen til at affeje og modstå fristelser? Hvis det er tilfældet, så gør som Alma og Paulus foreslog: „Bed bestandigt . . . og således blive ledet af den Helligånd." (Al. 13:28).

Vil I gerne opnå fuldkommen fred og forvisning i alt hvad I gør? Hvis det er tilfældet, så gør Helligånden til din ledsager og du kan også modtage den slags forvis-

Jordiske mænd og kvinder er begavet med fantastiske evner og muligheder. Men disse jordiske evner er kun en skygge af de kræfter, der kommer med Helligåndens ledsagelse.

ninger som Nephi og Lehi fik: „Fred, fred være med jer på grund af jeres tro på min højtelskede Søn, som var til fra verdens grundlæggelse." (Hel. 5:47).

Vil I gerne have evnen til at præstere noget ud over jeres naturlige evner? Vil I gerne have hjælp fra usete kræfter i alt hvad I gør?

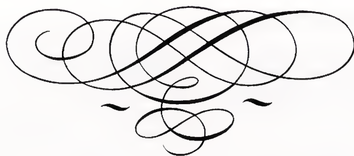
Jeg henviser til evnen til at tale med overbevisende myndighed – selv evnen til at modtage tilskyndelser, der gør jer i stand til at sige ting, som I ikke har planlagt. Jeg taler om evnen til at modtage indskydelser, som hvis de følges vil bringe velsignelser til jer selv og andre. Jordiske mænd og kvinder er begavet med fantastiske evner og muligheder. Men ligegyldig hvor store disse jordiske evner er, så er de kun en skygge af de kræfter, der kan påberåbes ved en forbindelse med Helligånden.

Jeg håber at I ikke siger til jer selv, at disse ord om Åndens ledsagelse er for nogen andre, ikke jer. Gud har ingen personsanseelse. Hans velsignelser og gaver er ikke reserveret til nogle få udvalgte. Det betyder intet om du er en apostel eller en diakon, leder i Hjælpeforeningen eller lærer i Primary. Vi har alle løftet om Åndens gaver, hvis vi anbringer os i en position hvor vi kan påberåbe os dem.

Hvis din introduktion til denne guddommelige ledsager virker ufuldstændig, så gennemgå din dåb og bekræftelse og afgør om du virkelig har modtaget ham, som du blev befalet at gøre. Læg nøje mærke til din fysiske renlighed, dine tankers renlighed, størrelsen af din tro på Kristus, din indstilling til at undgå al slags synd og dine vaner med hensyn til bøn og studier.

Det er klogt fra tid til anden, at gøre sig nogle overvejelser og afgøre om man virkelig kender Helligånden. Stands op længe nok til at måle dit kendskab til åndelige gaver og kræfter. Se om forudseenhed, skelnen, helliggørelse, åbenbaring, åndelige gaver, engletale, forvisning om fred og medhørende velsignelser er åbenbare i dit liv. Afgør om åndelige oplevelser strøs gavmildt på dit daglige liv. Og hvis du mangler noget, så hav mod til at ændre det og bringe dit liv på plads.

Hvis du gør disse ting, vil du aldrig behøve at være alene, for du vil have den vigtigste ledsager af dem alle – Helligånden. ☐

PRÆSIDENT BENSON BESØGTE MIT HJEM

VED MINE HJEMMELÆRERE

George D. Durrant

Da jeg kom hjem efter en hård dags arbejde, opdagede jeg at min hustru var taget afsted for at besøge nogle af vore børn der bor i en by ca. 75 km væk. Hun efterlod en seddel der sagde, at hun ville komme hjem senere på aftenen.

Jeg lavede noget mad og skulle lige til at sætte mig ned, da jeg gennem vinduet så mine hjemmelærere, Sven Jensen og L. D. Meyers, komme op mod døren. Jeg hilste på dem uden megen begejstring og forklarede at jeg skulle til at spise. Kunne de komme tilbage nogle få minutter senere? De svarede frejdigt:

„Vi prøvede at ringe og lave en aftale, George, men der var ingen der svarede. Så vi tog en chance for at finde dig hjemme. Vi vil besøge en anden familie og så komme tilbage."

En halv time senere vendte de tilbage. Efter nogle få venlige hilsener smilede Sven og sagde: „George, vi vil gerne læse en artikel skrevet af præsident Benson." Det lød interessant, men jeg var træt og min interesse blegnede hurtigt, da han tilføjede:

„Vi vil gennemgå hvert af hans tolv punkter om, hvordan man overvinder depressioner." (Se *Fortvivl ikke*, Stjernen, marts 1987, s. 2–7). Jeg erkendte, at jeg skulle blive siddende et godt stykke tid.

„Den første," sagde Sven, så standsede han og så op fra teksten lige i mine øjne. I det øjeblik udvekslede vi en vidunderlig og dog stille meddelelse. Jeg tænkte på de mange gange jeg havde mødt denne trofaste mand i kirken. Sven ville se efter mig, trykke min hånd og sige: „George, ved du stadig at evangeliet er sandt?" Jeg vidste at spørgsmålet ville komme, og jeg ville stå så rank og høj jeg kunne og svare med al den værdighed jeg kunne: „Ja, Sven, jeg ved med hele mit hjerte at evangeliet er sandt."

Han ville smile, mens han tilsyneladende så ind i min sjæl, og sige: „Det er godt, George."

Da Sven begyndte at tale om det første punkt i artiklen om hvordan man overvinder depressioner, forklarede han:

„For det første, George, hvis du er deprimeret, må du omvende dig."

Så spurgte han: „Hvorfor skal vi omvende os?" Jeg sagde: „Jeg husker at Mormons Bog siger at ,fortvivlelse kommer af ugudelighed'" (Moro. 10:22).

Mens Sven læste hvert punkt i artiklen, så han op fra bladet og direkte på mig og sagde: „Det lyder ligesom dig, George." Han blev ved med at få mig til at føle godt om mig selv med oprigtige komplimenter. Da han kom til punkt 10, opdagede jeg, at jeg ikke længere ønskede han skulle slutte. Der var en beroligende ånd i stuen.

Da Sven havde talt om det 12. punkt, lukkede han bladet og smilede til mig. „Hvad synes du om det, George?" Jeg kunne næsten ikke tale. Hvad jeg *synes* – det føltes som præsident Ezra Taft Benson lige havde været i mit hjem og besøgt mig. Men fordi han ikke kunne komme selv, havde han sendt et særligt sendebud til at repræsentere sig. Jeg vidste, at jeg havde hørt profetens ord udtalt af min hjemmelærers mund, og jeg vidste at budskabet havde rørt mit hjerte.

Senere da vi gik mod døren mærkede Sven, at der var sket noget under besøget, og hans øjne var fugtige da vi trykkede hinandens hænder. Så var mine hjemmelærere gået, men deres budskab var stadigt hos mig. Jeg havde været lidt nedtrykt da de kom, men ikke nu. Nu var jeg blevet åndeligt styrket og var klar til at vende tilbage til min pligt.

Senere den aften besluttede jeg, at der var en 13. måde at overvinde depressioner – og det er at lade hjemmelærerne komme for at elske, belære og velsigne dig. ☐

George Durrant, præsident for Missionærernes Træningscenter i Provo, Utah er et medlem af Park ward, Provo Utah Central stav

ET BUDSKAB FRA

Jeg var lige ved at være færdige med mit arbejde på gården, da mor kaldte. Køerne var ført ud på marken og kaninerne, hønsene, grisene og hestene var alle blevet fodret. De tre mælkejunger stod på anhængeren klar til at blive sendt til mejeriet.

Jeg var 15 år gammel dengang og det var 1936, et af svære år for vor store familie på 13. En af mine brødre var på mission og 8 af os gik i skole. Resten gik hjemme og holdt mor beskæftiget.

Mor sagde: „Jay, jeg bliver nødt til at holde dig hjemme fra skole i dag, så du kan få et lift til PFE-værkstederne hvor din far arbejder. Din far skal have dette brev. Det er meget vigtigt, ellers ville jeg ikke bede dig om at gøre det." Værkstederne Pacific Fruit Express reparerede lokomotiver og jernbanevogne. Min far arbejdede der for at kunne forsørge familien finansielt.

Mor gav mig kuverten. Det må have været et meget vigtigt brev, siden det kunne forsvare at holde mig ude af skolen selv en dag.

„Jeg er ked af at gøre dette, Jay," sagde hun, „men der er ikke andre måder din far kan få dette brev på." Hun kunne ikke ringe til far, fordi vi havde ikke telefon på gården.

Stedet hvor min far arbejdede lå omkring 24 km væk. Jeg gik tre km til hovedvejen i det smukke forsommervejr og snart fik jeg et lift til den næste by. Efter være gået gennem byen fik jeg et andet lift, der bragte mig til den grusvej der førte til porten til PFE-værkstederne. Jeg trådte ud af bilen, takkede chaufføren og begyndte at gå de 20 minutter til porten.

Mens jeg gik undersøgte jeg det sted far så tit havde talt om – stedet der gjorde ham så beskidt og træt, arbejdspladsen som mor sagde var så vigtig for vores store familie.

Med ny forståelse tænkte jeg, *det* er derfor at far kun er hos os om aftenen og lørdage og søndage. Det er derfor det er mor, der lærer os at malke køer, stakke hø og korn, at vande afgrøderne, at spænde hestene for og bygge hegn, at bygge hønsehuse og alle de andre ting, der skal gøres på en gård. Det er altså derfor mor er så dygtig til at lære os evangeliet og fortælle historier fra Bibelen og Mormons Bog, mens vi arbejdede med hende. Far var *her.* Og hans arbejde var vigtigt og hårdt.

Da jeg kom til porten kunne jeg se store bygninger på begge sider af de mange jernbanespor. Støjen fra jernbanevognene der stødte ind i hinanden når de skulle sættes sammen var høj. Der kom også støj fra dampmaskiner, signalklokker, horn og mænd der arbejdede med trykluftshammere og andet jernbaneudstyr.

Pludselig lød der en høj sirene, og alt det andet støj forsvandt. Det var middag – frokosttid. Mænd dukkede op alle vegne fra og jeg kunne høre hundreder af stemmer. *Hvordan kan jeg nogensinde finde far blandt alle disse mennesker?* tænkte jeg.

Jeg gik gennem porten og gik imod det nærmeste sted man arbejdede, da jeg tænkte jeg kunne finde nogen og spørge om vej. Der var store stabler af materialer og udstyr rundt om et åbent område. Da jeg så tværs over åbningen genkendte jeg med det samme far. Jeg standsede og stod stille, og det føltes som om der ikke var andre personer i syne. I vores egen verden virkede det som om at der kun var far og mig, og jeg vil altid være taknemmelig for det jeg så. Far sad på jorden med ryggen mod en af stablerne med materialer, med benene strakt ud og hans hat ved siden af. Med sin madkasse mellem knæene, hænderne foldet i sit skød og hovedet bøjet udtalte han tak til Gud for det han gav ham – og for mange andre ting er jeg sikker på, fordi det tog den tid det gjorde og den følelse jeg havde mens jeg så ham bede. Jeg stod stille og kiggede intenst, mens budskabet sank dybt ned i mig: *Der er ingen her han skal bevise noget for. Far tror virkelig.* Da han var færdig og så op, så han mig med det samme. Et ydmygt smil bredte sig over hans ansigt og mens jeg kom nærmere fyldte tårer hans øjne. „Nå, Jay, det er så dejligt at se dig," sagde han. „Kom her og sid ned, søn."

Indtil denne dag ved jeg ikke hvad budskabet jeg kom med til far var, men jeg har aldrig glemt det budskab han gav mig. □

FAR

Jay L. Packard

Jeg stod stille og kiggede intenst. Far sad på jorden med hovedet bøjet og madkassen på skødet, og udtalte en tak til Gud.

Paul Mann

„FORÆLDRENE DU IKKE HAR KENDT"

JuLee Dunnaway

Slægtshistorie og missionering går hånd i hånd. De bringer begge evangeliet og frelsens ordinanser til Guds børn – den ene til de døde, den anden til de levende. Min mission gav mig en mulighed for at gøre begge dele.

Jeg er saspimfødt i Weonju, Sydkorea engang i 1958 og blev senere adopteret af en amerikansk familie. Da jeg var 14 år sluttede jeg mig til kirken. Et år senere besluttede jeg, fordi jeg var bekymret for hvad jeg skulle lave efter gymnasiet, at få min patriarkalske velsignelse. Først talte jeg med patriarken, der rådede mig til at faste og bede om de ting, jeg ønskede at vide. Det gjorde jeg og fik senere min velsignelse og følte godt ved velsignelserne i den. Men et afsnit undrede mig:

„Du vil få det store privilegium at udføre arbejde for og på vegne af din familie, *forældrene du ikke har kendt*. Hvis du vil lede efter dine familieoptegnelser, vil der komme hjælp fra det høje; himlene vil besvare dine bønner, hvis du faster og beder og hvis du vil være trofast til at give af din tid og dine talenter."

Jeg vidste at jeg skulle gøre noget ved min slægtshistorie, men jeg kunne ikke forstå det om „forældrene du ikke har kendt". Jeg anede ikke hvem mine naturlige forældre var eller hvordan jeg skulle finde dem. Så vidt jeg vidste var jeg forældreløs, da jeg blev adopteret.

I løbet af mit sidste semester på college følte jeg mig, efter oprigtig bøn og gransken i min sjæl, stærkt tilskyndet til at udføre en mission. Jeg udfyldte min missionæransøgning og sendte mine papirer ind, men var bange for at jeg ville blive sendt til Korea. Jeg havde ingen særlig lyst til komme dertil. Nogle få uger gik og kaldelsen kom til Korea Seoul West missionen.

Jeg kæmpede med at acceptere min kaldelse, men da tiden nærmede sig tænkte jeg på løftet i min patriarkalske velsignelse. Hvordan kunne jeg ellers gøre noget ved min slægtshistorie? Jeg måtte rejse til Korea.

Et af de første spørgsmål missionspræsidenten stillede til mig efter min ankomst til missionshjemmet i Korea var: „Planlægger du at gøre noget ved din slægtshistorie, mens du er her?"

Overrasket og opmuntret af hans spørgsmål svarede jeg: „Ja, det ønsker jeg."

Tre måneder gik. Jeg koncentrerede mig om at lære koreansk og havde ikke gjort noget ved slægtshistorien. En dag bad jeg min koreanske missionærkammerat og en anden koreansk missionær om at hjælpe mig i min søgen.

De var villige, så på en forberedelsesdag tog vi afsted for at finde det bureau der havde ordnet min adoption. Da de ansatte der fandt ud af, at min søgen skyldes slægtshistorie gennemgik de deres optegnelser indtil de fandt mine.

Endnu en lille pige?

Ved siden af mine papirer var der en anden lille pige, hvis billede lignede mine babybilleder utroligt meget. Jeg tænkte at papirerne måske var blevet blandet sammen, men de ansatte forklarede at ordene *hyungje im*, skrevet ved siden af vore navne, betød *søskende*. Jeg havde en søster!

Adoptionspapirerne nævnte vore amerikanske navne og adresser, så jeg skrev til min nyfundne søster i Oklahoma og forklarede, hvorfor jeg var i Korea og hvorfor jeg ledte efter vore optegnelser.

Da min adresse i mellemtiden var ændret forventede jeg, at hendes også kunne være anderledes. Og da hun havde fået et nyt liv og en ny familie var jeg også forberedt på, at hun måske ikke var interesseret i mig eller min søgen.

Halvanden måned gik uden svar. Selv om jeg vidste at jeg måske aldrig hørte fra hende, mistede jeg aldrig håbet. Min amerikanske familie var også ivrige efter at høre om hende. Min far var endda parat til at lede efter hende, hvis mit brev ikke gav nogen reaktion. Den 14. februar fik jeg så et brev fra Lila Lew Miller – min

søster. Hendes forældre boede stadig på adressen i Oklahoma. Hun havde lagt et billede af sig selv med sin mand og lille dreng i brevet, og hun skrev at hun var ivrig efter at møde mig.

I vore optegnelser stod der også navnet på børnehjemmet i Weonju, hvorfra bureauet havde modtaget os. Det hed *Weonju Yangnyoe Weonjang.* Min koreanske ordbog gav ikke nogen præcis oversættelse af navnet, men der var to muligheder: *Yangnyoe,* der betyder *adopteret datter,* og *yangno,* der betyder *de gamles asyl.*

Jeg spurgte flere missionærer i Weonju om de kunne lokalisere børnehjem, der arbejdede sammen med adoptionsbureauet sidst i 50'erne og i 60'erne. Men efter flere måneders søgen fandt de ingenting.

Børnehjem eller de gamles hjem

På det tidspunkt tjente jeg i Seouls udkant. Præsident Ch'oi Dong Wan, et medlem af det vestlige stavspræsidentskab i Seoul, blev min gode ven. Engang mens vi besøgte hans hjem, fortalte jeg om løftet i min patriarkalske velsignelse. Han tilbød at hjælpe mig. Nogle få uger efter på forberedelsesdagen drog han, min kammerat og jeg til Weonju for at se hvad vi kunne finde ud af.

På et børnehjem fik vi fortalt at en canadisk kristen missionær, søster O'Connor havde ført optegnelser over de forældreløse, men hun var vendt hjem til Canada i 1960'erne. Vi havde et sted mere vi skulle besøge, Weonju Yangnyoe Weonjang – børnehjemmet nævnt i vore papirer.

Men det var slet ikke et børnehjem; det var et hjem for gamle mennesker. Alligevel havde jeg en meget underlig følelse – som om jeg havde været der før. Nu var jeg virkeligt forvirret – jeg kunne ikke forstå hvorfor jeg havde sådanne følelser.

Efter vores tilsyneladende nyttesløse søgen var vi skuffede, men vi gav ikke op. Præsident Ch'oi og jeg følte, at vi skulle vende tilbage til bureauet og gennemgå mine papirer igen. Da vi igen så på papirerne, fandt vi navnet „O'Connor" skrevet på koreansk på et hjørne af formularen.

Jeg fandt ud af at plejehjemmet engang havde været et børnehjem, og faktisk var det sted hvor min søster og jeg havde boet indtil vor adoption. Vi vidste nu hvor min søster og jeg kom fra.

Præsident Ch'oi foreslog så at vi fik en artikel om min søgen i en af Seouls aviser. Han fortalte mig, at mange mennesker siden koreakrigen, der prøvede at finde mistede familiemedlemmer, havde brugt aviserne. Vi mødtes med en journalist, som skrev en kort beskrivelse af min søster og jeg og vor historie så vidt vi kendte den. Artiklen kom i avisen den 2. juni 1984. Vi fik med det samme mange telefonopringninger fra folk, der troede vi kunne være en del af deres familie.

En usædvanlig telefonopringning

En telefonopringning var usædvanlig. Jeg kunne ikke forstå alt hvad manden sagde, men med min kammerats hjælp fik jeg at vide, at hans navn var Ko In Soo. Han ringede fra Shillim, en lille landsby udenfor Weonju. Han fortalte om et sæt tvillingepiger hans familie havde afleveret til adoption sidst i 1950'erne. Jeg tvivlede på at min søster og jeg var tvillinger. Selvom vore babybilleder lignede, så var min søsters og min fødselsdag forskellig.

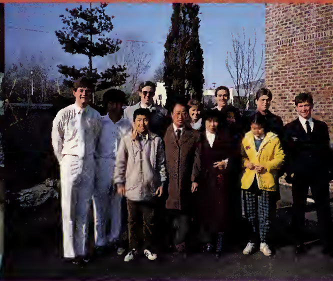
Men Ko In Soo inviterede os til at møde ham. Han spurgte om det var muligt først at mødes med hans søn Ko Hun Kyu, der boede i Seoul. Ko Hun Kyu og hans mor var de to, der havde afleveret tvillingepigerne til børnehjemmet. Så vi ringede til ham og aftalte et møde.

Hvad hvis mandens historie var sand? Ko Hun Kyu ville så være en af mine slægtninge! Jeg var ikke sikker på om jeg endnu var klar til at møde ham. Da jeg mødte hr. Ko og hans kone, stirrede han på mig og sagde at jeg præcis lignede hans tante. Med tårer i øjnene begyndte han sin historie.

Han udtrykte dyb beklagelse for at have afleveret tvilligerne til adoption. Jeg var skeptisk og ønskede at

Forrige side: *Forfatterens mor sidder i midten på den bageste række mellem sine forældre (til højre) og sin bror og hans kone (til venstre). Forfatterens fætter Ko Hun Kyu sidder på jorden yderst til højre.*

Denne side Store billede: *Søster Dunnaway og hendes søster blev født i dette hus i Ch'ungpoong i Korea.* Øverst til venstre: *JuLee Dunnaway, hendes bror og hendes far står ved hendes mors grav.* Midten: *Koo In Soo (til højre) der reagerede på søster Dunnaways avisannonce og hans søn Ko Hun Kyu.* *Til højre: Søster Dunnaway med familie og venner ved hendes fætters, Ko Suk Taes dåb (nr. 2 fra højre).*

Næste side Store billede: *Landskabet nær landsbyen, hvor søster Dunnaways far bor.*

Øverst: *Mens søster Dunnaway (nr. 2 fra venstre) stadig var på mission kunne hun overvære sin nyfundne bror Kim Do Yuns dåb (står ved siden af hende).*

Indsat nederst: *Søster Dunnaway og hendes mand Kelly besøger hendes far og stedmor i Korea.*

se beviser – billeder og optegnelser. Og hvad med vore forskellige fødselsdage?

Hr. Ko inviterede os til sit hjem for at vise mig familiens fotoalbum. Desværre havde han ingen billeder af kvinden han kaldte min mor. Jeg tvivlede stadig, så vi ringede til familien i Shillim og aftalte at besøge dem.

Shillim er en lille landsby – så lille at der ikke engang er et busstoppested. Men buschaufføren standsede for os. Luften var ren, frisk og varm da vi gik på en jordvej med rismarker på begge sider.

Ko Hun Kyu førte an. Vi kom til landsbyen – en lille butik og en gruppe huse. Vi krydsede vejen og så en gammel mand ventede på os ved et led. Han var lille og brunet af den koreanske sol.

Min koreanske morfar?

Han virkede ophidset og blev ved med at stirre på mig. Hans hjem var lavet af træ, ler og papir. Vi gik hen til huset, tog vore sko af og trådte op på træterrassen og ind i rummet. På den ene side var alle familiens ejendele stablet op mod væggen – nogle få kasser, et sammenfoldet bord, nogle puder og noget tøj.

Hele familien samledes om mig. De stirrede på mig og talte om at mine øjne og ansigtstræk var præcis de samme som den person, de mente var min mor. De var overbevist om at jeg var en af tvillingepigerne de havde afleveret.

Da jeg bad om at se deres optegnelser hentede de deres støvede fotoalbum. De slog især op på et billede. Et ældre par var på den ene side af det gulnede familiebillede. Deres datter – kvinden de kaldte min mor – var i midten, og deres søn – Ko In Soo – og hans kone var på den anden side. Ko Hun Kyu sad på forreste række sammen med nogle andre børn. Jeg så ingen ligheder mellem mig og personen, de hævdede var min mor, selvom jeg så en lighed mellem mig og det ældre par. Var denne kvinde virkelig min mor? Hun var lille og skrøbelig og så meget yngre ud end hendes 26 år.

Ko In Soo fortalte os resten af historien. Hans søster Ko In Soon var blevet gift med Kim Chin Ku, der kom

fra en anden landsby. Parret var flyttet til Ch'ungpoong, hvor hun nogen tid efter havde født en søn. Et år efter sønnens fødsel havde hun født tvillingepiger, men hun døde kort efter. Da Ko In Soo hørte om sin søsters død, var han taget til Ch'ungpoong og havde taget de tre børn til Shillim. Han havde besluttet at anbringe tvillingerne på et børnehjem, fordi han selv havde flere børn og ikke råd til at forsørge dem alle. Administratoren dér havde nedskrevet forskellige fødselsdage for tvillingerne, fordi man mente at tvillinger kun havde en lille chance for at blive adopteret sammen.

I mellemtiden var Kim Chin Ku, min far, blevet gift igen. Han var kommet for at hente børnene, kun for at høre at tvillingerne var blevet bortadopteret. Han tog sin søn med tilbage til Ch'ungpoong. Hr. Ko fortalte mig at han havde hørt at familien Kim stadig boede der, selvom faderen var meget syg.

Da han havde fortalt historien spurgte jeg hr. Ko, om de havde andre familieoptegnelser. Ko In Soo gik hen til skufferne på den ene side af rummet og fandt en rispapirs bog, gul af alder, frem.

Jeg åbnede bogen og så kinesiske og koreanske bogstaver, der fortalte slægtens historie. Hvilken smuk og uvurderlig skat! Jeg forlod Shillim med følelsen af at have fundet det jeg kom for.

At finde min far

Det næste skridt var at tage til Ch'ungpoong for at prøve at finde min far og bror. Ch'ungpoong ligger sydvest for Jechon, i en afsides del af Korea. Mange dage senere tog vi en landbus der kørte på jordveje og gennem rismarker for at komme dertil. Da vi kom henvendte vi os til folkeregisteret, men medarbejderne havde aldrig hørt om Kim Chin Ku. Vi gik også hen til skolen for at se deres optegnelser. Skolen havde ingen oplysninger om sønnen, men vi mødte en person der kendte til familien. Han fortalte os at de kaldte sig noget andet (ikke usædvanligt for koreanere). Vi prøvede igen og fandt en henvisning til en skole i Taegu, en anden by i det sydlige Korea.

Denne side, øverst: *Bror og søster Dunnaway (siddende til venstre) besøger hendes fætre og kusiner.* I midten: *Søster Dunnaway (til venstre) med sin bror Kim Do Yun og hans kone Chung Young Ja.* Nederst: *Huse i hendes fars landsby.*

Tilbage i Seoul konsulterede præsident Ch'oi nogle kirkeledere i Taegu, og de fandt to adresser i skolens optegnelser: en i Young Duk, hvor Kim Chin Ku havde boet før sit ægteskab med min mor, og en i Taegu. Vi bestemte os for at prøve dem begge. Præsident Ch'ois søn, der tog med os, følte at vi skulle tage til Young Duk først.

Da vi kom til landsbyen gik vi til politistationen. De vagthavende kendte familien og tilbød at tage os med for at møde dem.

Vi kørte ind i en anden afsides del af Korea gennem rismarker og bjerge før vi kom til en lille landsby ved bunden af en slugt. Vi kom ud af taxaen og bror Ch'oi talte med en af beboerne.

Manden fortalte os at Kim Chin Ku boede i landsbyen og arbejdede i markerne. Chaufføren tilbød at finde ham og komme tilbage til os med ham. Jeg kunne mærke panikken, mens vi ventede. Hvad hvis denne mand virkelig var min far?

Taxien kom nærmere. På bagsædet sad to mennesker – en lille dreng og en gammel mand. Vi hilste på hinanden. Den gamle mand var rynket og ældet af solen, men han havde et behageligt oprigtigt væsen. Jeg var sikker på at han var min far.

Hans rigtige navn var Kim Hong Suk, men han var også kendt som Kim Chin Ku. Han inviterede os til sit hjem. Vi gik op af en jordvej og kom ind i gården, hvor en okse var bundet til et træ. På den anden side af hans hus var der en stald. Inde i huset var en måtte af strå bredt ud på gulvet.

Vi satte os ned og denne mand – min far – sad ved siden af mig. Han stirrede på mig og jeg på ham. En efter en kom landsbybeboerne for at se os. Vi fortalte ham historien om vor søgen og han bekræftede beretningen hr. Ko havde givet.

Derefter spurgte vi om sønnen – min bror. Hans navn var Kim Do Yun og han gik på en teknisk skole i Taegu. Min far sagde at han ville ringe og arrangere et tidspunkt vi kunne mødes. Mens han ringede spurgte jeg de andre familiemedlemmer om de havde nogen familieoptegnelser. De hentede en stor trykt bog om deres afstamning frem.

Får lektier om evangeliet

Min far sørgede for at vi kunne møde Kim Do Yun på en restaurant i Pohang den aften. Da jeg mødte ham havde jeg en dejlig, fredelig følelse. Jeg vidste at dette var den rigtige familie – min koreanske familie. Min bror var meget nervøs.

Han sitrede af bevægelse mens vi fortalte ham historien og viste ham vore papirer. Indtil nu havde han aldrig vidst, at kvinden han troede var hans mor, faktisk var hans stedmor. Men efter at have overvundet det første chock, virkede han begejstret ved at være min storebror.

Jeg vidste at mine bønner var blevet besvaret. Hver gang vi fandt et nyt spor eller mødte et familiemedlem følte jeg mig underligt fredfyldt. Mine følelser for familierne Ko og Kim var meget anderledes end de følelser jeg havde, når jeg mødte andre familier, der mente jeg var deres datter. Efter vores første resultatløse tur til Weonju havde jeg oprigtigt bedt om, at Herren ville hjælpe mig med at vide, når jeg mødte den rigtige familie. Det har han gjort.

Når jeg tænker på min søgen kan jeg se, at jeg kun var et redskab i Herrens hånd til at udføre hans værk. Der var en stærk magt bag mig, virkelig og mægtig. I begyndelsen forstod jeg ikke de følelser, men nu er jeg så taknemmelig for, at jeg kunne finde min familie. Som et resultat studerer mine fætre og kusiner sammen med missionærerne.

Jeg arbejder med min nyfundne bror, og jeg ser frem til at møde min tvillingesøster. Jeg har også haft mulighed for at finde hundreder af navne på mine forfædre, der har ventet på at jeg kunne låse døren op for dem til evangeliets velsignelser. ☐

JuLee Dunnaway bor nu i Provo, Utah, hvor hendes mand Kelly studerer statskundskab ved Brigham Young universitetet.

EN LEKTIE FRA EN SNESTORM

Ronald J. Dunn

Det var vinter og kirkens basketballsæson var næsten slut. Vores wards unge mænds hold var på førstepladsen og i den sidste kamp spillede vi en fantastisk første halvleg og var godt foran. Jeg havde spillet den bedste første halvleg i hele min karriere i kirke basketball og scoret 20 point. Samtidig havde jeg lavet fire fejl. En fejl mere og jeg var ude af spillet.

Ret stolt af min indsats og uden tegn på ydmyghed gjorde jeg det klart, at jeg mente at en af dommerne – ham der havde fløjtet for alle mine fire fejl – bevidst var efter mig og prøvede at få mig ud af spillet. Flere gange i løbet af spillet – som et eksempel på dårlig sportsånd fra min side – havde jeg åbent ladet ham og mængden vide, at efter min mening var han elendig som dommer.

Tidligt i anden halvleg bestemte jeg at hvis jeg skulle ud af spillet for endnu en fejl, så kunne jeg ligeså godt

Larry Winborg

gøre det med et fantastisk eksempel på aggresivt spil. Jeg opsnappede en pasning fra det andet hold og løb ned mod den anden ende af banen for at lave en tilsyneladende nem scoring. Alt hvad der var imellem mig og basketballkurven var en spiller, og han var den mindste mand på det andet hold. Da jeg nærmede mig kurven løftede jeg min venstre albue, mens jeg driblede med bolden, og ramte forsvareren på kinden og sendte ham ud af banen. Så scorede jeg let uden andre i vejen. Da basketbolden faldt gennem nettet kunne dommernes fløjter høres over mængdens råben.

Jeg blev smidt ud af spillet for usportslig opførsel og vreden der var vokset i mig under kampen eksploderede i en strøm af skældsord mod den dommer, jeg syntes var så uretfærdig. Jeg smed et håndklæde ud på gulvet og skreg mine klager hele vejen til omklædningsrummet, hvor jeg hurtigt fik mit tøj udenpå mit svedvåde gymnastiktøj. Råbende en sidste gang af den „uretfærdige dommer" gik jeg vred ud i den kolde natteluft og kravlede ind i min fars varevogn for at køre hjem.

Jeg lagde mærke til at det havde sneet, da jeg startede motoren, men da jeg var varm og svedig og meget ophidset lagde jeg ikke mærke til at jeg ikke havde en frakke på.

Jeg bestemte mig for at besøge en ven i stedet for at køre direkte hjem. Af en eller anden grund tog jeg en genvej væk fra den store vej og befandt mig snart et sted jeg ikke var kendt. Sneen faldt tæt og mens jeg kørte videre blæste vinden frisk hen over markerne og blæste sneen til høje driver. Med sne på jorden blev det hurtigt umuligt at sige hvor vejen gik, og jeg havnede i en stor snedrive. Alle mine forsøg på at køre vognen ud af snedriven mislykkedes. Jeg prøvede igen og igen indtil motoren standsede. Jeg var løbet tør for benzin.

Jeg sad nogle få minutter i mørket og spekulerede på hvad jeg skulle gøre, indtil den stigende kulde forskrækkede mig tilbage til virkeligheden. Der sad jeg, rystende, våd af sved, våde gummisko på mine fødder og ingen frakke. Da jeg så ud over de kolde hvide marker kunne jeg i det fjerne se den svage blinken fra et lys.

Lyset var mindst en kilometer væk og jeg vidste at det ville være vanskeligt at komme sikkert dertil dårligt påklædt som jeg var. Men der var intet alternativ, så jeg hoppede ud i den isnende kulde og løb mod det fjerne lys med hele min energi. Efter hvad der virkede som timer kom jeg til en lille gård og bankede ængsteligt på døren. Ingen svarede. Der var ingen hjemme!

Kraftigt rystende og ikke længere i stand til at mærke mine næsten frostne tæer, fingre og ører løb jeg hurtigt mod det eneste andet hus i området. Det var kun lidt ned af vejen. Til min ærgrelse gik det op for mig at dette hus var det eneste jeg ikke ønskede at besøge – det var den „uretfærdige dommers" hjem. Men jeg var så desperat af kulde, at jeg blev tvunget til at glemme min stolthed og banke på døren. Da døren åbnedes hilste den strengt udseende mand, jeg tidligere havde skældt ud og kritiseret, på mig.

På en eller anden måde fik jeg forklaret min situation, uden rigtigt at vide hvad jeg skulle forvente som svar. Men uden tøven rakte denne fine mand ud efter to frakker, en til ham og en til mig. Mens jeg sad i hans hjems varme, gik han ud i kulden for at hente sin traktor, en kæde og en dunk benzin. Vi kørte med traktoren ud i snestormen, pløjende gennem snedrive efter snedrive, til min forladte vogn. Ved traktorens hjælp trak han vognen tilbage på vejen i løbet af minutter, hældte benzin på og sendte mig varm og sikker på vej hjem.

I dagene der fulgte tænkte jeg tit på begivenhedernes ironi, der så pludseligt og uventet havde ydmyget mig. En stor mand gav en vidunderlig lektie til en dreng der ikke fortjente noget denne kolde vinteraften. Jeg ved at det ikke var let for ham at forlade sit hjems varme for at gå ud i stormen (især for at hjælpe nogen så tankeløs og uvenlig som jeg havde været), men jeg havde brug for hjælp og han kom villigt for at hjælpe mig. Hans eksempel og påvirkningen fra andre gode præstedømmeledere fik mig til sidst til at ændre mit liv og følge en kurs, der førte til en mission og et tempelægteskab. Jeg vil altid være taknemmelig. □

